

Concentratiekamp Europa

Artikels februari 2016 — februari 2017

Jan Bauwens

Colofon

Titel: *Concentratiekamp Europa. Artikels 02-2016--02-2017*

D/2017/Jan Bauwens, uitgever

Copyright: Jan Bauwens, Serskamp 2017

Auteur: Jan Bauwens

Druk 2017: Pumbo.nl

Omslagillustratie: Jan Bauwens

ISBN: 90-77532-

NUR: 730

Trefwoorden: filosofie

Inhoudsopgave

“Jedem das Seine”.....	7
Europa wordt zijn eigen concentratiekamp.....	12
De negatieve rente — Over ongelijkheid en rechtvaardigheid.....	18
Jeder für sich und Gott gegen alle.....	22
Twee waarheden over IS.....	25
Over het catholicisme, het kannibalisme, de Waarheid en het Leven — ter aanvulling op het voorgaande.....	29
Tophypocrieten.....	32
Een beetje redelijkheid?.....	34
Genocide is het woord.....	38
Past de paus in de kast? — Over de tragedie in Orlando —.....	42
Waar vandaan de aanslagen?.....	44
Europa: terug naar af!.....	45
De hedendaagse internationale slavenfabriek.....	48
Als de waan tot wet wordt.....	50
Geld, slavernij en vrijheid.....	54
De terugkeer van de Nazoreeër.	56
De mot zit erin.....	65
De Olympische Spelen en de ondergang van de cultuur.....	71
Opvoeding, eerlijkheid, verantwoordelijkheid en charlatanerie — Een beknopte beschouwing bij de aanvang van het nieuwe schooljaar —.....	76
Een exclusieve disjunctie: godsdienstvrijheid of menselijke vrijheid.....	81
Abraham Lincoln en de hedendaagse politiek.....	86
Het plan achter de gebeurtenissen —Een beknopte	

beschouwing bij de presidentsverkiezingen in de VS	91
Het begin van een dictatuur.....	97
Hermaakte mensen: een gevolg van onverdraagzaamheid — Over de waanzin van de 'maakbare mens'.....	106
De trias politica of de dictatuur.....	112
De nieuwe Kerst en het neo-fascisme.....	117
“De buit rechtvaardigt de diefstal” — over een nieuwe (fascistische) leuze —.....	123
Democratie, een paradox.....	127
Het Vrijheidsbeeld in de schaduw van Trump.....	129
Kali.....	133
Het kwaad in de nieuwe media: van suggestie, over bevel, tot verkrachting.....	135
Vernichtungslagern 2017.....	142
De terugkeer van de onmens?	146
Vergane glorie, eigenliefde en oorlog.....	150
Terug van weggeweest: de ziel en de hel.....	154
Persvrijheid!?!.....	160

“Jedem das Seine”

"Bemint elkander", "Draagt elkanders lasten" of "Draag zorg voor elkaar" — zo luidt het devies van de christelijke beschaving welke het Westen grondvest.

Nu is het vrijwel onmogelijk om op een meer accurate wijze de tegenpool van dit christelijke motto te verwoorden dan met de slagzin "*Jedem das Seine*" — "*Elk het zijne*".

Ofschoon die uitdrukking reeds in de Oudheid gangbaar was, kreeg zij de bittere betekenis van "*Elk krijgt wat hij verdient*" sinds zij als motto prijkt boven de hoofdingang van het concentratiekamp van Buchenwald. Door de Nazi's gebouwd in 1934-'37, herbergde dit kamp dwangarbeiders uit Europa en uit de Sovjet-Unie: joden, Polen, geesteszieken, anders-validen, religieuze en politieke gevangenen, Roma zigeuners, Sinti, Vrijmetselaars, Jehova's Getuigen, criminelen, homo's en krijgsgevangenen, van wie er, alleen in Buchenwald, naar schatting 56.545 omkwamen.

Onwillekeurig weerklinkt de vloek van *"Jedem das Seine"* waar de hedendaagse vertegenwoordigers van de onmens, de bange en zelfzuchtige menigte opruien tegen de vluchtelingen die dezer dagen in het Westen om bescherming bedelen tegen een regime dat nog driester te werk gaat dan toentertijd de Nazi's deden: Duitsland voor de Duitsers, Frankrijk voor de Fransen, Nederland voor de Nederlanders, Vlaanderen voor de Vlamingen of dus *"Elk het zijne"* — die lelijke slogan die herinnert aan de plantrekkerij van de Oudtestamentische broedermoordenaar Kaïn: *"Ben ik soms mijn broeders hoeder?"*

Verder afdwalen van het christendom is quasi onmogelijk maar, paradoxaal genoeg, profileren de rechts-extremisten die met een bevreemdende harteloosheid het ganse continent te schande maken, zichzelf als de beschermers van de christelijke waarden!

Waar toe dit uiteindelijk zal leiden, weten we: tot de persoonlijke adviseurs van de door het Vlaams belang op de handen gedragen Geert Wilders, behoort de held van massamoordenaar Anders Breivik en in onze Vlaamse regering zeten ministers en parlementairen die hulde brengen aan oudgedienden bij de Vlaamse vleugel van de Gestapo die toentertijd miljoenen mensen

oppakte om hen in concentratiekampen op te sluiten, waar hun een gruwelijke dood wachtte.

Zes miljoen mensen vonden de dood in concentratiekampen: zij werden veroordeeld en afgeslacht omdat zij niet behoorden tot de uitverkorenen, omdat zij de uitverkorenen voor de voeten liepen, omdat zij als minderwaardig werden bestempeld, omdat zij de economie van het land zouden onderuithalen of omdat zij volgens de zieke ideologie van hun moordenaars niet beter verdienden. Zij hadden nu eenmaal geen blonde haren en blauwe ogen, hun moedertaal was niet het Duits, ze hadden een zichtbaar gebrek of hun religieuze of ideologische sympathieën werden niet gedeeld door de heersers van dat ogenblik.

Miljoenen anderen ontsnapten aan de gaskamers en aan de werkkampen door het land uit te vluchten. Medelijdende burgers gaven aan deze vluchtelingen onderdak, ook al riskeerden ze zo hun eigen leven, en na de oorlog verbonden de Verenigde Naties zich ertoe om in het vervolg aan alle politieke vluchtelingen asiel te verlenen totdat de dictator voor wie zij have en goed moesten achterlaten, in de pan gehakt was.

Maar geloof het of niet: toen de jongste vluchtelingenstroom op gang kwam, bleek het Westen geregeerd te worden door politici die over die

overeenkomsten, ingeschreven in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, nog nooit hadden gehoord. Velen van hen konden de twee wereldoorlogen niet onderling onderscheiden. Sommigen kenden deze histories enkel van populaire televisiefilms. Door het volk verkozenen ontkenden prompt het bestaan van de concentratiekampen: kennelijk waren zij ervan overtuigd dat zij de geschiedenis niet horen te kennen en dat ook de waarheid een resultante van verkiezingen is. Zoals een volkstribunaal in de rechtszaal beslist over de schuld van de beschuldigde, zo beslist de kiezer erover wat al dan niet gebeurd is. Vindt de meerderheid dat concentratiekampen niet hebben bestaan, dan horen zij uit de geschiedenisboeken te verdwijnen. Vindt een meerderheid dat Hitlers zieke ideologie verspreid mag worden, dan kan *Mein Kampf* naar hartenlust worden herdrukt.

Opnieuw bevinden zich, verspreid over gans Europa, miljoenen vluchtelingen in concentratiekampen. Mannen, vrouwen en kinderen leven er in erbarmelijke omstandigheden, zij lijden honger en kou en worden ziek. Zij zijn op de vlucht voor een regime van terreur dat in de ganse geschiedenis zijn gelijke niet heeft gekend. Zoals alle vluchtelingen weten zij niet waarheen, zij weten alleen waarvoor zij vluchten, en toch doen

de rijke westerlingen alsof het gaat om soldaten die welbewust het Westen onder de voet komen lopen. Hoe doortrapt moet men niet zijn om zo te oordelen over mensen in erbarmelijke toestanden die wellicht straks iedereen zal delen? ¹

¹ Tekst d.d. 6 maart 2016.

Europa wordt zijn eigen concentratiekamp

De oorlogen in Syrië (maar ook deze in Irak, in Libië en in andere streken in het Midden-Oosten en in Afrika) hebben sinds enkele jaren een enorme vluchtelingenstroom richting Europa op gang gebracht. Veruit de grootste vluchtroute loopt via Turkije, dat nu aan 2,6 miljoen asielzoekers onderdak geeft: velen zitten er in kampen maar nog meer vluchtelingen verblijven in de Turkse steden. Turkije kan de toestroom niet meer aan en heeft een hek gebouwd aan de grens met Syrië waar de ongelukkigen alsnog blijven binnenstromen. Eenmaal in Turkije, proberen zij de Egeïsche Zee over te steken naar Griekenland, via de Griekse eilanden. Ook in Europa werden al hekken gebouwd en zo blijven ontelbaren steken in Turkije en in Griekenland. Onder de druk van een groeiende massa extreem-rechtse kiezers werden ook in Europa hekken opgesteld en de E.U. smeekt transitland Turkije om de vluchtelingen niet naar Griekenland te laten oversteken maar hen 'voorlopig' in Turkije in kampen onder te brengen. Uiteraard biedt Turkije Europa het kostenplaatje aan, naast nog een

aantal eisen waaronder de toetreding tot de Europese Unie. Hierover wordt onderhandeld op enkele Europese tops in maart 2016 waar Turkije wordt vertegenwoordigd door premier Ahmet Davutoğlu.

Deze 57-jarige professor en diplomaat adviseert Erdoğan sinds 2003, was van 2009 tot 2014 minister van buitenlandse zaken en is sinds anderhalf jaar premier en leider van de AKP. Onder zijn premierschap groeide het conflict met de Koerdische PKK waarvan hij de stellingen liet bombarderen samen met die van ISIS, nadat aan Turkije door de V.S. een laks optreden tegen (en volgens sommigen zelfs steun aan) die terreurgroep werd verweten. Davutoğlu staat afwijzend tegenover de Gülen-beweging, een groep genoemd naar de progressieve prediker Fethullah Gülen (momenteel in vrijwillige ballingschap in de V.S.) die in het spoor van de geniale Koerdische sunni-moslimtheoloog Said Nursî (1877-1960), de moderne wetenschap en de logica hoog in het vaandel voert en de interreligieuze dialoog nastreeft. Bovendien wordt Davutoğlu verweten de politieke corruptie niet te bestrijden en Turkije in de richting van een politiestaat te voeren. Hij wordt een Neo-Ottomanist en een Panislamist genoemd daar hij zich afkeert van de moderne seculiere Turkse republiek, maar hij

antwoordt enkel de zogenaamde 'Pax Ottomana' na te streven — de stabiliteit en de vrede van het Ottomaanse Rijk van weleer. Ook wordt hem sympathie voor het Moslim Broederschap verweten. Ondank het feit dat de AKP recent nog de grootste krant van het land muilkorfde, trekt Davutoğlu de prowesterse kaart en wil hij voor NAVO-lidstaat Turkije het lidmaatschap van de E.U. Zijn buitenlandse politiek zoekt veiligheid, dialoog, economische samenwerking en culturele harmonie door wederzijds respect en lijkt zo in feite 'multicultureel' of dus het tegendeel van wat men hem aanrekent. Wat betreft de Armeense kwestie — struikelblok inzake het E.U.-lidmaatschap — erkent hij wel het inhumane van de Armeense deportaties uit 1915 maar niet de genocide. Al bij al kan niemand nu nog ontkennen dat aldus met mensen in nood wordt gemarchandeerd en in deze aanlooptijd naar Pasen, herhaalt zich voor de zoveelste keer de tragedie van de Godmens van 2000 jaar geleden.

Europa is niet het enige continent dat kampt met asielzoekers want het probleem is niets anders dan een van de vele gevolgen van een onrecht dat bekend staat als de welvaarts kloof tussen het rijke Noorden en het arme Zuiden. Onlangs nog ging de paus naar de Mexicaanse grensstad Ciudad Juárez bidden voor de talloze omgekomen

migranten die van daar uit de Verenigde Staten trachtten binnen te komen. In werkelijkheid wordt de illegale immigratie oogluikend toegestaan omdat aldus illegale en dus spotgoedkope arbeidskrachten (momenteel 11 miljoen!) de VS binnenkomen: in feite is dat *instandhouding van de slavernij*.

Deze vorm van slavernij bestaat uiteraard ook in Europa, getuige een wetsvoorstel uit 2009 om werkgevers te beboeten die illegalen aanwerven,² maar sommige politici geven zelfs openlijk toe dat bijvoorbeeld de prijzen van groenten in onze supermarkten de pan zouden uitrijzen indien wij het zonder illegale werkkrachten zouden moeten doen — een 'argument' dat de vloer aanveegt met de mensenrechten én met het recht als zodanig. Kennelijk proberen een aantal van onze politici te verdoezelen dat de zogenaamde 'wederdienst' die zij zouden willen opleggen aan vluchtelingen in ruil voor het onderdak (waar deze recht op hebben!), eenzelfde vorm van afpersing is als de chantage die de slavernij in stand houdt. Bovendien kunnen de sancties tegen werkgevers die illegalen tewerkstellen, die

² http://www.europa-nu.nl/id/vi0rioriwszre/illegale_werknemers_van_buiten_d_e_eu
https://nl.wikipedia.org/wiki/Grens_tussen_Mexico_en_de_Verenigde_Staten

vorm van slavernij nog schrijnender maken want om sancties te ontlopen, zal men de slavernij nog meer proberen te verbergen.

Volgens Celien Moors van MO* waren er in 2014 wereldwijd al zo'n 51,2 miljoen vluchtelingen — de helft van hen zijn kinderen. De statistieken laten zien dat de beloften inzake een verhoopte terugkeer weinig geloofwaardig zijn aanzien steeds minder mensen kunnen terugkeren naar huis en dat wil zeggen momenteel minder dan één percent jaarlijks. Opmerkelijk is ook dat arme ontwikkelingslanden meer dan 80 pct. van de vluchtelingen opvangen terwijl minder dan 20 pct. van hen in rijke ontwikkelde regio's onderdak vinden.³ De plaatsing van hekken rond Europa wordt nu al in de hele wereld beschouwd als de meest laffe en schandalige politieke handeling in de hedendaagse wereldgeschiedenis waarmee Europa schaamteloos het volstrekt hypocriete van haar zogenaamde beschaving te kijk stelt. Een groeiend aantal Europese burgers raakt gefrustreerd daar zij zich van deze onmenselijkheid willen distantiëren terwijl de democratie eist dat zij zich neerleggen bij de wil van een egoïstische meerderheid.

³ <http://www.mo.be/nieuws/50-miljoen-vluchtelingen-kaart-gebracht-1>

En zo zijn wij reeds beland in het tijdperk van de Europese hel: steeds meer Europeanen willen wég uit dit verdoemde continent, maar kúnnen het niet meer vanwege die hekken, die wij hoe dan ook met ons meedragen, waar wij ook heen vluchten...⁴

4 Tekst d.d. 10 maart 2016

Verwijzingen:

[https://en.wikipedia.org/wiki/Ahmet_Davuto
%C4%9Flu#Armenia](https://en.wikipedia.org/wiki/Ahmet_Davuto%C4%9Flu#Armenia)

https://en.wikipedia.org/wiki/G%C3%BClen_movement

https://en.wikipedia.org/wiki/Fethullah_G%C3%BClen

https://en.wikipedia.org/wiki/Said_Nurs%C3%AE

<https://en.wikipedia.org/wiki/Neo-Ottomanism>

https://en.wikipedia.org/wiki/Pax_Ottomana

De negatieve rente — Over ongelijkheid en rechtvaardigheid

Individuele levende wezens kunnen natuurlijkerwijze van hun voorouders eigenschappen overerven zoals vormen van intelligentie en allerlei gebrekkigheid. Men zegt soms dat de natuur onrechtvaardig is omdat het recht in wezen stoelt op iets geheel onnatuurlijks, want dat is het geloof in de gelijkheid. Het heeft er alle schijn van dat niemand zou morren indien iedereen 'gelijk' geboren werd, terwijl de natuur streeft naar de maximalisatie van de diversiteit. Niemand vraagt erom geboren te worden in een vluchtingenkamp of als doofstomme en niemand verdient dat ook totdat het tegendeel bewezen is. Ongelijkheid is een natuurlijk gegeven en zo ook is onrecht dat, maar de zaak is dat de natuur niet om rechtvaardigheid maalt. Onrecht stuit ons tegen de borst omdat wij in ons maatschappelijke handelen oordelen in termen van verdienste. Wie hard werken, verdienen beter dan wie luieren, en wij overtuigen ons van de juistheid van deze stelregel omdat wij ervan uitgaan dat de maatschappij rechtvaardig dient te zijn — wij hebben dan namelijk het gevoel ons eigen lot

mee te kunnen bepalen. De maatschappelijke gelijkheid hoort de natuurlijke ongelijkheid of het recht van de sterkste in zekere zin te compenseren. Het natuurlijke wordt aan het maatschappelijke of dus aan het menselijke onderworpen als in een revanche omdat de mens het natuurlijke al te vaak noodgedwongen moet gehoorzamen. Het is al erg genoeg dat wij ongelijk geboren worden, zo lijkt men te redeneren: laten we ons derhalve vrijwillig onderwerpen aan zelfgemaakte wetten die het recht van de sterkste aan banden leggen!

Het maken van een buiging met het doel een anders geheel onmogelijke sprong te kunnen maken, is een vaker geziene tactiek van levende wezens: wij buigen voor wetten die er uit zichzelf helemaal niet zijn maar wij buigen alsnog omdat onze gehoorzaamheid aan die zelf gefabriceerde wetten ons uiteindelijk vrijer maakt.

Dat de ene een ziekte erft en een andere gezondheid en kracht, komt ons voor als onrechtvaardig maar, ook al pogen wij dit in onze samenleving te overstijgen, toch bootsen wij dat onrecht na, bijvoorbeeld met het erfrecht: men erft van zijn voorouders niet alleen gezondheid, intelligentie en allerlei kwalen maar ook rijkdom, bezittingen en geld. Meer zelfs: niet alleen het individu erft van zijn ouders, ook de burger erft de rijkdom of

de schulden van zijn land. Met de erfenisrechten bootsen wij de natuurwetten na ofschoon wij die onrechtvaardig achten, zodat er gegronde redenen zijn om de oprechtheid van ons streven naar rechtvaardigheid in twijfel te trekken. Als wij het al onrechtvaardig vinden dat de ene kwalen erft en de andere snuggerheid en kracht, waarom dulden wij dan dat wij op de koop toe de rijkdom of de schulden van onze voorouders erven? Nog absurder is het dat wij een wereldeconomie scheppen waarin wij zelfs de schulden erven van de natie waartoe wij geheel buiten onze wil en wens behoren.

Maar aan de basis hiervan ligt zonder twijfel het privaatrecht of het recht op bezit — beter gezegd: het maatschappelijke recht om wat men eenmaal bezit, ook te mogen behouden. Bezit ik vandaag een huis, dan is dat een verworvenheid: het zal ook morgen nog het mijne zijn. En wordt het niet al duidelijk dat de afschaffing van het erfrecht, ook de afschaffing van het privaatrecht vooronderstelt? En dat men dan ook de regel moet laten varen dat wie hard werken, meer verdienen dan wie luieren? De gelijkheid die wij allen zo graag zeggen te willen, blijkt alvast helemaal geen natuurlijk gegeven: er zijn mensen die sterk zijn en hard werken terwijl anderen ziekelijk en vermoeid de hele dag in bed doorbren-

gen; er zijn sterken en zwakken; er zijn mensen die rijkdom verwerven en er zijn er die schulden opstapelen en dat verschil is er van nature en het kan alleen maar toenemen. Ons verzet hiertegen heeft een schijn van rechtvaardigheid maar die wordt pas geloofwaardig waar ze ook consequent is en niet langer duldt dat rijkdommen en schulden erfelijk zijn. Het gemeenschappelijke bezit of de afschaffing van het particulier bezit als ook het internationalisme of de afschaffing van de naties worden in dit licht reële alternatieven voor het huidige bestel. Omdat er nog veel water door de zee zal vloeien vooraleer het ook zover is, moet men zich tevreden stellen met een haalbare tussenoplossing en zit die niet de herhaaldelijke kwijtschelding van de schulden en in de voortdurende herverdeling van de rijkdom? En in dat licht is de negatieve rente, welke immers paal en perk stelt aan het zogenoemde Mattheüs-effect, misschien wel een stap in de goede richting. Het is hoe dan ook stilaan achterhaald om te blijven belijden dat het hebben van bezit recht geeft op nog meer bezit terwijl het hebben van schulden aanleiding moet geven tot het maken van nog meer schulden.⁵

5 Tekst d.d. 13 maart 2016.

Jeder für sich und Gott gegen alle

De orde in een samenleving wordt gehandhaafd door wetten die hun kracht halen uit het bestaan van sancties. Maar het is duidelijk dat daar waar de straffen geen afschrikkingseffect hebben, ook de wetten geen kracht kunnen hebben. Dat straffen niet afschrikken kan gelegen zijn aan twee factoren: aan de straffen zelf, die bijvoorbeeld te zwak zijn, en aan diegenen op wie ze van toepassing zijn en die, bijvoorbeeld vanuit de een of andere perversie, de straf veeleer als een beloning ervaren. Dat laatste blijkt vaker het geval waar religieuze overtuigingen in het geding zijn omdat god daar als machtiger ervaren wordt dan elke wereldse koning: de macht van een wereldse koning beperkt zich tot het tijdelijke terwijl de goddelijke macht de eeuwigheid betreft. Dat mensen zich bereid tonen om voor hun geloof te leven en desnoods ook te sterven, is één zaak, die wij kennen als het martelaarschap. Maar dat sommigen bereid zijn om voor hun geloof ook anderen te vermoorden, is nog een andere zaak, in feite volstrekt van het martelaarschap onderscheiden. Dit laatste geval doet zich vooral voor in politieke dictaturen waar getrouwen van een

regering die zich boven de wet verheft, zich bereid tonen tot moord in strijd met de goddelijke wet: daarvoor worden zij dan beloond met een promotie welke zich vertaalt als politieke macht.

In de literatuur kent men dit verschijnsel in de geschiedenissen van wie hun ziel verkopen in ruil voor wereldse macht en de Faustlegende is daarvan misschien wel het bekendste voorbeeld. Reeds Jezus Christus werd door de duivel meegenomen op een hoge berg en daar verzocht om voor hem te knielen in ruil voor de wereld aan zijn voeten. In de ideologie van een welbepaalde fundamentalistische islam wordt men geconfronteerd met een wat bedrieglijke variante op dat thema: moord wordt daar beloond met de eeuwige gelukzaligheid van een welomschreven paradijs — dat alvast in de christelijke interpretatie een seksistisch paradijs van ontucht is, een paradijs voor de man, waarbij de vrouw herleid werd tot een lustobject. Als een samenleving moord verbiedt en zij die in extremis met de doodstraf sanctioneert, terwijl de dood van mensen die het genoemde fundamentalisme aanhangen, eenmaal gekoppeld aan een specifieke moord, beloond wordt met de eeuwige gelukzaligheid, dan staat de samenleving voor een probleem: de sanctie die zij voorziet, werkt niet voor de genoemde fundamentalisten en derhalve zal men hen op

generlei wijze kunnen aansporen tot het naleven van de wet. En waar de wet in het teken staat van de veiligheid van de burgers, bestaat derhalve geen andere oplossing voor dit probleem dan voor de beschreven groep van 'gelovigen' de toegang tot de — internationale! — samenleving onmogelijk te maken. Andermaal: daar zij de dood niet vrezen en dus ook niet de straffen, zullen zij de wet niet naleven die de orde handhaaft en kunnen zij de samenleving in chaos storten.

De gehoorzaamheid aan goddelijke wetten kan wereldse wetten ontkrachten waar de wereldse wetten moord gebieden, en dat is een zaak die de vrede dient. Maar waar goddelijke wetten de wereldse ontkrachten waar deze laatste moord verbieden, hebben wij te maken met een god die elke samenleving en derhalve ook de mens als zodanig tegenstaat. Alleen de onmens kan in deze god geloven.⁶

6 Tekst d.d. 23 maart 2016.

Twee waarheden over IS

Op grond van wat over terreurgroepen bekend is, zou de actuele aanpak daarvan door de bedreigde mogendheden er in feite heel anders mogen uitzien en dat dit niet het geval is, kan slechts te wijten zijn aan het jammerlijke feit dat, vooral ingevolge vriendjespolitiek, de macht al te vaak in verkeerde handen is — wat overigens een vorm is van terreur.

Om te beginnen wordt een terreurbende nooit bezield door heldhaftige idealen: die verkappen namelijk iets heel anders, namelijk de angst voor de bendeleider. Meteen is hiermee gezegd dat terreurbendes draaien om een bendeleider en dat is één spilfiguur — weliswaar omringd door handlangers en tenslotte ook door aanhangers. Zo ziet men bijvoorbeeld bij motorbendes dat zij hun sterkte halen uit het feit dat de angst van de bendeleden voor de wet verdwijnt in het licht van hun angst voor de vertegenwoordiger van de wet van hun bende. Hetzelfde geldt in dictaturen, die immers dreigen te verdwijnen van zodra de dictator verdwijnt. Per definitie duldt een dictator geen tweede naast zich en uiteraard geldt

hetzelfde voor een bendeleider, zodat de opvolging wel altijd een probleem is, vaak vergezeld van lynchpartijen.

Vervolgens is hetgeen de leider dicteert van secundair belang, om niet te zeggen geheel zónder belang: van tel is slechts dát hij het beveelt en dat het nagevolgd wordt. Doorheen de geschiedenis verkondigden leiders theorieën te gek om los te lopen maar telkens weer heeft men kunnen vaststellen hoe hun volgelingen deze klakkeloos hebben geloofd en nagevolgd. Dit instinct tot volstrekt kritiekloze gehoorzaamheid aan het gezag is zo sterk dat de betrokkenen, ongeacht hun intelligentie, zich diep verontwaardigd voelen wanneer men hen op die geestelijke blindheid wijst. Katholieken dulden niet dat men hun kannibalisme verwijt terwijl zij toch geloven dat zij tijdens de heilige mis het lichaam van hun leider eten en zijn bloed drinken.⁷ De gelovigen van de zogenaamde 'religies van het boek' — het jodendom, het christendom en de islam — stellen zich geen vragen bij het feit dat hun aartsvader Abraham geenszins aarzelde om het bevel van zijn god op te volgen om zijn zoon op het altaar de

⁷ Zie ook: *"Over het katholicisme, het kannibalisme, de Waarheid en het Leven — ter aanvulling op het voorgaande"*:

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2868081>

keel over te snijden. En zo mag het ook niet verwonderen dat leiders die het bevel geven om te doden, prompt gehoorzaamd worden.

Toegepast op *IS* betekent dit dat het terrorisme aldaar niets kan te maken hebben met de religie die de betrokkenen beweren aan te hangen: hun zogenaamd geloof verkapt slechts de angst voor hun wrede leider, zodat de doelloosheid van de hele beweging verdoezeld wordt. Angst is immers geen beweging naar een doel toe doch een vlucht wég van hetgeen men vreest. Door alles met religie te omgeven, krijgt het laffe weglopen het bedrieglijke uitzicht van een reis naar een doel toe. De buitenstaander wordt misleid en eventueel in de val gelokt wanneer hij zich op zijn beurt gaat aansluiten bij de bende.

Een terreurgroep kan men evenmin als een dictatuur uitroeien door de leden ervan te doden omdat de terreurgroep wezenlijk onaangetast blijft zolang hij een leider heeft die gevreesd wordt door de bendeleden. Meestal ziet men dat wel in, echter geheel in tegenstelling tot een tweede waarheid, met name deze dat men een terroristische groep niet kan vernietigen door aan te tonen dat de theorie of het geloof die de leden aanhangen, helemaal geen hout snijdt. Zoals gezegd doet de inhoud van de ideologie of het geloof er helemaal niet toe: die worden per definitie niet

in vraag gesteld, evenmin als bijvoorbeeld de inhoud van de kennis na het eten van de verboden vrucht in de tuin van Eden.

Wil de aanpak van *IS* slagen, dan moet die zich derhalve zeker niet richten op het geloof van de betrokkenen of op het decimeren van de bende. Zoals nazi-Duitsland viel met de dood van de persoon van Hitler, zo zal *IS* pas uitgeschakeld worden op het ogenblik dat haar leider verdwijnt. Maar uiteraard is daarmee nog altijd niets gezegd over de oorsprong van dergelijke verschijnselen...⁸

⁸ Tekst d.d. 28 maart 2016.

*Over het katholicisme, het
kannibalisme, de Waarheid en het
Leven — ter aanvulling op het
voorgaande*

De katholieke kerk zegt over zichzelf het mystieke lichaam te zijn van de verrezen Heer wiens lichaam en bloed zij naar eigen zeggen telkens opnieuw tijdens de consecratie — de kern van de heilige mis — uit brood en wijn te voorschijn brengt. Edoch, men moet opmerken dat in geen van de vier erkende evangeliën sprake is van een transsubstantiatie of van een wezens-*verandering*: tijdens het laatste avondmaal, dat model staat voor de mis, wordt gezegd dat het brood en de wijn, het lichaam en het bloed van Christus *zijn*. Andermaal: er wordt niet beweerd dat het brood en de wijn *veranderen in* het lichaam en het bloed van Christus, er wordt wél gezegd dat zij het lichaam en het bloed van Christus *zijn*.

Niet onlogisch, wetende dat Christus over zichzelf zegt het Leven te zijn — "Ik ben de weg, de Waarheid en het Leven" — terwijl wij ook dagelijks mogen ondervinden dat wij pas in leven kunnen blijven als wij ononderbroken voedsel

— leven — tot ons nemen, en dat leven is goddelijk: het is Leven. Niet het katholicisme doch het christendom zelf is kannibalistisch — het Leven is kannibalistisch — om de eenvoudige reden dat een correcte lezing van de woorden bij het laatste avondmaal ons leert dat het voedsel dat wij dagelijks tot ons *moeten* nemen om in leven te *kunnen* blijven, geen ding is of geen levenloze zaak, maar het Leven *zelf*, de *bron* van het leven, en dat is, naar zijn eigen woorden, de persoon van de verrezen Heer: het Leven dat zich, nota bene, offert aan nieuw leven dat bij de gratie van dit offer voor eeuwig blijft bestaan. *Primo vere*, het eerste groen, de altijd terugkerende lente.

Maar meteen volgt daar ook uit dat het mystieke lichaam van de verrezen Heer niet zomaar samenvalt met de kerk, laat staan met het politieke instituut dat zich de kerk noemt, maar dat het in de eerste plaats samenvalt met *het Leven zelf*, en dat is wat men kan verstaan onder de natuur. Wat overigens helemaal niet betekent dat God met de natuur samenvalt zoals in bepaalde oppervlakkige interpretaties van Spinoza's "Deus sive natura", waarbij Spinoza er slechts op wijst dat de natuur door Gods kracht bestaat, want God is ook nog de Weg en de Waarheid en dat zijn zaken die het natuurlijke — zoals dat bijvoorbeeld

in de wetenschappen wordt opgevat — te boven gaan.⁹

⁹ Tekst d.d. 30 maart 2016.

Tophypocrieten

Het tart werkelijk alle beschrijvingen maar de katholieke kerk slaagt er blijkbaar in om de massa instemmend te laten knikken op het ogenblik dat zij zich bij monde van haar paus bereid verklaart om een beetje meer vergevensgezindheid te vertonen tegenover homo's, lesbiennes en uit de echt gescheiden mensen.

En wij die dachten dat het ogenblik was aangebroken waarop die kerk vergiffenis zou *vragen* voor de intussen dan toch niet meer te tellen doden — vaak door zelfmoord maar ook door moord — ingevolge haar meedogenloze veroordelingen van deze minderheidsgroepen! Voorwaar, eens te meer doet de dader zich als slachtoffer voor en belaadt prompt het slachtoffer met alle schuld... en dit kennelijk zonder dat iemand dit boerenbedrog opmerkt.

Anderzijds echter is een komedie van de bovenste plank ook alles behalve zeldzaam in kringen die zichzelf 'hoger' achten: de WikiLeaks, de LuxLeaks en nu ook de Panama Papers laten hier omtrent niet de minste twijfel bestaan. En

het verhaal van de blinde massa is evenmin nieuws.

Maar het moet nog eens worden herhaald: de kerk spant de kroon en zij blijft verrassen. Een dikke proficiat daarvoor!¹⁰

¹⁰ Tekst d.d. 8 april 2016.

Een beetje redelijkheid?

Een Duitse komiek heeft de Turkse premier beledigd en deze laatste spant een rechtszaak aan tegen zijn boosdoener, die zich echter beroept op de vrijheid van meningsuiting. De Duitse premier vindt dat hier sprake is van belediging van een bevriend staatshoofd en derhalve vindt zij Erdogans reactie terecht. Maar vanwege rechts en extreem rechts klinkt het dat Erdogan een despoot is en als dit niet meer mag gezegd worden, is het afgelopen met onze democratie en met onze vrijheid. De Antwerpse burgemeester en N-VA-voorzitter Bart De Wever vreest bovendien dat Turkije misbruik maakt van de macht die het land van Europa kreeg in het kader van de vluchtelingencrisis...

Het stukje getiteld *Het loontje van boontje* verscheen intussen bijna twee jaar geleden als antwoord op een klacht van ene Luckas Van Der Taelen over niet-geïntegreerde vreemdelingen in Vorst die naar zijn eigen zeggen zijn dochter uitschelden op straat en die hem aldaar beschouwen als een indringer op hun privéterrein en de recente klacht van N-VA-kopstuk en minister

van binnenlandse zaken Jan Jambon, namelijk dat de helft van de allochtonen als reactie op de aanslagen van 22 maart 2016 dansten, kan eender beantwoord worden: politici blijken de eigen geschiedenis helemaal niet meer te kennen.

Van Der Taelen, De Wever, Jambon en met hen alle rechtse en extreem-rechtse politici wensen dat wij aan de allochtonen onze normen en waarden zouden opleggen maar — het weze herhaald — de vraag luidt dan wat zij nu precies op het oog hebben: bedoelen zij onze *werkelijke* normen en waarden ofwel de *voorgewende*? Want inzake onze *werkelijke* normen en waarden doet alvast de geschiedenis er geen doekjes om, tenminste als men zijn licht gaat opsteken bij de echte geschiedschrijvers. Of weten deze politici dan niet hoe wij, Europeanen, aan de vreemdelingen onze normen en waarden reeds metterdaad diets hebben gemaakt in het gastarbeiders-tijdperk dat zij toch zelf nog hebben beleefd? Is de bestseller *Ganz Unten* — in het Nederlands verschenen onder de titel *Ik, Ali* — uit 1985 van de allereerste undercover-journalist Günther Wallraff dan aan hun neus voorbijgegaan? Het boek zou voor minder een bestseller wezen, want elkeen weet dat het niet niks was wat Wallraff aan het licht bracht: onze *feitelijke* normen en waarden. Iedereen weet intussen wel wat de

zogenaamde *dubbele moraal* betekent maar het behoort uiteraard ook tot de essentie van die 'moraal' om niet uit de biecht te klappen en al liegende het been stokstijf te houden. In de dubbele moraal wordt gezworen bij hoogstaande principes... terwijl het eerste *feitelijke* principe de meened is. Het Victoriaanse tijdperk geldt als het schoolvoorbeeld voor deze feesten van de hypocrisie, ons evenmin onbekend van — bij uitstek strenge — godsdiensten, van totalitaire politieke regimes en uiteraard van de eindeloze rij financiële schandalen waarin onze 'leiders' zelf betrokken zijn.

Voor wie het nog mochten hebben gemist: de moedige Duitse journalist Günter Wallraff (°1942) werkte — voor *Bild* — vermomd als Turkse gastarbeider en tekende de *feitelijk* gehanteerde normen en waarden van onze *voorgewend* christelijke samenleving op, meer bepaald: de mensonwaardige behandeling en werkomstandigheden van gastarbeiders in de industrie.

De zaak is uiteraard deze: wie gelooft te mogen verwachten van de kinderen en de kleinkinderen van de door Wallraff beschreven hier uitgebuite gastarbeiders dat zij onze dubbele moraal kunnen appreciëren, is ofwel niet goed snik, ofwel is hij een struisvogel, ofwel kent hij de geschiedenis niet. Overigens is het trieste feit dat men er

van overheidswege kennelijk niet meer in slaagt om overal te lande de orde te handhaven, een rechtstreeks gevolg van dezelfde hypocrisie en meer bepaald een gevolg van algemene onbekwaamheid welke uiteraard de nasleep is van een wijd verbreid nepotisme van politiek despotisme, uitgerekend hetgeen men Turkije nu wil aansmeren.

Of is het eerder zo dat Europa het feit niet kan verteren dat het arme gastarbeidersland Turkije aan enkele miljoenen vluchtelingen asiel verleent, terwijl het rijke Europa de sukkelaars achter de prikkeldraad van nieuwe concentratiekampen steekt, alle afspraken over asielrecht uit de na-oorlogse mensenrechtenconventie aan de laars lappend? En waarheen met die miljoenen vluchtelingen indien ook Turkije een prikkeldraaddemocratie was geweest?¹¹

11 Tekst d.d. 16 april 2016

Genocide is het woord

Europa verbiedt de toetreding van Turkije tot de Unie omdat het land een al dan niet vermeende genocide miskent?

Er bestaat doodslag, moord met voorbedachten rade en er is ook nog moord door schuldig verzuim. In het laatst genoemde geval verzuimt men opzettelijk om hulp te bieden aan iemand in grote nood — bijvoorbeeld iemand die in levensgevaar verkeert en wiens uiteindelijke overlijden dan eigenlijk toe te schrijven is aan dat verzuim. In wezen weegt moord door schuldig verzuim zwaarder dan doodslag omdat bij doodslag niet gehandeld wordt met voorbedachten rade. Bij schuldig verzuim is per definitie sprake van voorbedachten rade.

Genocide of volkerenmoord is erger nog dan moord omdat het daar gaat om een moord op een gans volk, het gaat om massamoord, het gaat om het doden van vele mensen met voorbedachten rade.

Maar wat dan gezegd van moord door schuldig verzuim op een gans volk? En wat gezegd van

een steeds opnieuw herhaalde moord door schuldig verzuim op een hele massa mensen — een volkerenmoord door schuldig verzuim die zich maar blijft herhalen? En hoe bestaat het dat zulks kan en dat het ongestraft gebeuren kan? Of is de volstrekte straffeloosheid waarvan hier sprake dan misschien de ultieme stimulus die de moord transformeert tot een soort van *perpetuum mobile*?

De wet omtrent het schuldig verzuim maakt van een moreel gebod dat ons door ons geweten wordt ingegeven, een burgerplicht, wat wil zeggen dat schuldig verzuim een misdaad is. Gaat het om schuldig verzuim met de dood van velen tot gevolg, bovendien herhaaldelijk begaan gedurende vele jaren, dan is er zonder twijfel sprake van massamoord — met voorbedachten rade uiteraard — én kennelijk met volledige afwezigheid van schuldbesef.

Die laatste toevoeging nu, wijst op het totaal ontbreken van medeleven met de slachtoffers, het onvermogen als het ware tot ook maar enige vorm van empathie: zij verraadt niets minder dan psychopathie.

Dat de genoemde misdaad — de moordende waanzin — niet alleen mogelijk is maar bovendien feitelijk, actueel en ook nog eens de regel in

plaats van de uitzondering, om niet te zeggen schering en inslag, in onze eigen wereld vandaag, spreekt vanzelf uit alle feiten aangaande de houding van de Europeanen jegens de vluchtelingen uit het Oosten.

De hele zaak wordt nog driester, in acht genomen het feit dat na de Tweede Wereldoorlog alle zich beschaafd achtende landen ter wereld — de zogenaamde Verenigde Naties — overeengekomen zijn om bij een herhaling van een oorlogskatastrofe zoals die zich voordeed ten tijde van het nazisme, de vluchtelingen op te vangen.

Vraagt men zich nu af hoe die massamoord dan mogelijk is, dan belandt men uiteraard bij het gegeven van het banditisme, wat wil zeggen de bendevoorming of het handelen in groep, *in casu*: het plegen van misdaden — moorden, massamoorden — in groep. Het plegen van een misdaad wordt immers 'vergemakkelijkt' door een aantal factoren, waaronder de gedeelde schuld: in de massa blijken personen afwezig, zij maken plaats voor onmensen. Daarnaast is er nog de factor van de afstand — in ruimte en in tijd — tussen dader en slachtoffer: naarmate die afstand toeneemt, gaat het slachtoffer als het ware depersonaliseren of er veeleer uitzien als een ding dan als een persoon. Ook de demonisering van het slachtoffer en het onterecht afschilderen van

het slachtoffer als een dader — het slachtoffer wordt bijvoorbeeld beschouwd als levensbedreigend voor de dader — blijkt moord 'toegankelijk' te maken.

Op de koop toe krijgt hier de massamoord een legitiem karakter — om niet te zeggen dat moord zich weet te verheffen tot een wettelijke plicht — zo huiveringwekkend werd onze eigen hedendaagse geschiedenis. De democratie laat immers toe dat een misdadige massa — het gros der Europeanen — politici aan de macht brengt die zich ertoe lenen om in ruil voor politieke macht, de criminele wil van een gewetenloze, psychopatische meerderheid door te voeren.

En zo verschilt de EU in helemaal niets meer van het nazi-Duitsland van Adolf Hitler dat zes miljoen mensen in de gaskamers ombracht. Van dezelfde orde van grootte dreigt het huidige aantal slachtoffers te worden onder de vluchtelingen die men opnieuw eensgezind laat stikken.¹²

12 Tekst d.d. 3 juni 2016.

Past de paus in de kast? — Over de tragedie in Orlando —

*"Wij hopen allen dat de oorzaken van dit afschuwelijke en absurde geweld, die het verlangen naar vrede van het Amerikaanse volk en de hele mensheid zo diep verstoort, kunnen worden aangewezen en doeltreffend en snel bestreden kunnen worden", aldus paus Franciscus I volgens de (verder anonieme) 'Kerknet-redactie' in Kerknet van 12 juni 2016 (met een verwijzing naar de *Vatican Information Service*)¹³.*

Misschien kan Zijne Heiligheid zijn licht eens opsteken bij de *Telegraph* van 14 juni laatstleden, waar verschillende mensen, onder wie de waard van de homoclub waar de afslachting plaatsgreep, ervan getuigen dat de massamoordenaar wellicht een crypto-homo was — iemand die zijn geaardheid angstvallig voor anderen verbergt.¹⁴

13 <https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/nieuws/paus-franciscus-diep-geschokt-door-bloedbad-orlando>

14 <http://www.telegraph.co.uk/news/2016/06/14/orlando-gunman-was-a-regular-at-lgbt-nightclub-pulse-before-atta/>

In diezelfde krant bevestigen verschillende getuigenissen in dat verband andermaal de onomstotelijke resultaten van het wetenschappelijk onderzoek daaromtrent: openlijke tegenstanders van homofilie zijn vaak verborgen homoseksuelen die (vruchteloos) geloven dat hun luide tegenstem de mogelijke argwaan omtrent hun eigen geaardheid in de kiem kan smoren.

Uiteraard verbergen mensen hun geaardheid omdat zij vrezen voor 'onvriendelijke' reacties vanuit hun omgeving: homo's worden zoals overigens vele andere minderheidsgroepen genegeerd, bedreigd, gepest, fysiek aangevallen en vermoord door mensen die daartoe worden aanzet door vijandige denkbeelden welke de wereld ingestuurd worden door potentaten die geloven de waarheid in pacht te hebben. En wie durft het vandaag nog tegenspreken dat de katholieke kerk hier altijd de toon heeft aangegeven maar zich ook hier weer van de domme houdt?¹⁵

15 Tekst d.d. 15 juni 2016.

Waar vandaan de aanslagen?

Waar vandaan toch die haat tegen het westen? — zo vragen de leiders alhier zich in de media af. Maar zij doen slechts alsof hun neus bloedt want dienen zij niet te weten dat de aanslagen in Maalbeek en in Zaventem alsook de geplande aanslagen op het Rogierplein beraamd werden onder de inspiratie van medegevangenen van IS-leider Al Bhagdadi "in een gevangenis in Irak", zoals de krant *HLN* schrijft¹⁶ — waaronder uiteraard verstaan moet worden: de Abu Ghraib gevangenis.¹⁷ Ter opfrissing van wat voorgoed in het collectieve geheugen van de mensheid gegrift staat, is er een documentaire, getiteld: *Abu Ghraib Prison. Barbaric torture and abuse of Iraqi prisoners by the American's*.¹⁸

16 <http://www.hln.be/hln/nl/36484/Aanslagen-Brussel/article/detail/2752807/2016/06/20/Aanslagen-Brussel-en-EK-complot-werk-van-1-familie.dhtml>

17 Zie ook ons artikel van 1 december 2015, getiteld: *Martelaren sterven niet*:

<http://bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2818679>

18 <https://www.youtube.com/watch?v=fRZEvNnyqlA>

Tekst d.d. 20 juni 2016.

Europa: terug naar af!

Nu met de Brexit-perikelen de vrees toeneemt dat de EU uit elkaar zal vallen, dient men zich te bezinnen over het feit dat de eigenlijke reden voor de oprichting van de Unie (na de Tweede Wereldoorlog) gelegen is in het feit dat men een dam wilde opwerpen tegen het nationalisme.

Met het nazi-Duitsland van Hitler was een wel bijzonder gruwelijke vorm daarvan tot ontwikkeling gekomen, waarbij het volk zichzelf als 'ras' verafgoodde, het land ongebreidelde gebiedsuitbreiding op het oog had en minderheden als slaven werden ingezet en/of vergast: in concentratiekampen werden zes miljoen Joden, Roma, maar bijvoorbeeld ook invaliden, prostituees en homo's omgebracht.

Het is geen geheim dat oorlogen in een mum van tijd alle betrokkenen verarmen of vernietigen en het Europese project — dat in 1950 vorm kreeg in het Schuman-plan, genoemd naar de toenmalige Franse economie-minister en premier — verving als het ware de onderlinge concurrentie van de BeNeLux, Italië, Frankrijk en Duitsland door hun samenwerking. Vooreerst

economisch, wat uiteraard de welvaart in de hand werkte. De culturele en de politieke samenwerking zouden spontaan volgen...

Deze evolutie geschiedde aldus: in 1952 werd de Europese Gemeenschap van Kolen en Staal opgericht, in 1958 volgden de samenwerking inzake economie (de Europese Economische Gemeenschap) en atoomenergie (Euratom), in 1967 kwam er één Europese raad en commissie (het Fusieverdrag), in 1987 kwam er Europese politieke samenwerking alsook gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid (de Europese Akte). De eigenlijke Europese Unie werd opgericht met de verdragen van Maastricht (het EU-Verdrag, 1993), Amsterdam (1999), Nice (1993) en Lissabon (2009) voor samenwerking inzake justitie, binnenlandse zaken en strafzaken. Zo telt de EU vandaag 28 lidstaten — na de Brexit dus nog 27 en een verdere afbrokkeling dreigt.

Een verdere afbrokkeling en dus ook een verdere opkomst van het nationalisme staan voor de deur: het opschorten van de onderlinge samenwerking en het herinvoeren van onderlinge concurrentie, strijd en eventueel oorlog alsook de verarming en alle andere ellende die daar onvermijdelijk uit volgen. Bovendien wordt Europa nu een makkelijke prooi voor Rusland, de Vere-

nigde Staten en nog andere grootmachten: monetair, economisch, cultureel en militair...¹⁹

19 Tekst d.d. 25 juni 2016.

Verwijzingen:

https://nl.wikipedia.org/wiki/Europese_Unie

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Nationalisme>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_tot oprichting_van_de_Europese_Gemeenschap_voor_Kolen_en_Staal

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_tot_instelling_van_%C3%A9%C3%A9n_Raad_en

[_%C3%A9%C3%A9n_Commissie_van_de_Europese_Gemeenschappen](https://nl.wikipedia.org/wiki/%C3%A9%C3%A9n_Commissie_van_de_Europese_Gemeenschappen)

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_tot oprichting_van_de_Europese_Economische_Gemeenschap

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_tot oprichting_van_de_Europese_Gemeenschap_voor_Atoomenergie

https://nl.wikipedia.org/wiki/Europese_Akte

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_betreffende_de_Europese_Unie

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_van_Amsterdam

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_van_Nice

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_van_Lissabon

De hedendaagse internationale slavenfabriek

Er was een tijd waarin met geweren gewapende Westerlingen en nog anderen naar — bij voorkeur — Afrika trokken om aldaar mensen te vangen zoals men wilde dieren vangt, ze met schepen over te brengen naar plantages en ze daar in gevangenschap gratis te laten werken tot hun dood.

Maar dat zijn uiteraard lang voorbijgestreefde methodes: vandaag maakt men slaven op een heel andere en veel doeltreffender manier.

De geweren zijn vervangen door bommenwerpers die hun ding doen boven landen die zich niet te best verdedigen kunnen en aldaar slaan dan miljoenen mensen op de vlucht: jongemannen meestal, want vrouwen, kinderen en ouderlingen kunnen helemaal niet vluchten.

De overschepping dan, gebeurt geheel op kosten van de vluchtelingen zelf en zij reizen illegaal naar landen waar zij zozegd niet welkom zijn.

Zogezegd, want in feite worden zij, alle barricades ten spijt, oogluikend toegelaten, wat uiteraard tot gevolg heeft dat hun verblijf volstrekt ondergedoken dient te verlopen: de legale mensen met hun mensenrechten worden aan de grens gestopt en alleen hun fysieke component, de lichamen dus, treden naar binnen.

Die lichamen echter hebben zoals alle andere lichamen honger en dus nood aan geld, dat zij echter alleen in het verborgene verdienen kunnen want zij zijn daar illegaal, niemand mag hen zien.

En ziedaar hoe vernuftig de slavenfabriek geworden is: enkele bommenwerpers volstaan en de slaven komen uit eigen beweging naar de rijke landen toe zoals vliegen naar een spinnenweb; ze verbergen zich alsof ze helemaal niet bestonden en verzekeren aldus hun uitbuiters tegen alle mogelijke aantijgingen.²⁰

20 Tekst d.d. 2 juli 2016.

Als de waan tot wet wordt

Zoals iedereen weet mag volgens de joodse wet op zondag (Sabbat) niet gewerkt worden maar de joden nemen hun wetten wel heel letterlijk en zo bijvoorbeeld mogen zij buitenshuis geen voorwerpen meedragen — want ook dat is werken — behalve dan hun eigen kledij. Maar daarop hebben zij iets gevonden: iets dat hen toelaat om vrij met valiezen rond te zeulen zonder in overtreding te zijn. De Sinaïsche wetgeving van 1312 staat namelijk toe dat zij als 'binnenshuis' mogen beschouwen wat zich binnen de stadsmuren bevindt en die muren kunnen ook symbolisch worden opgetrokken met bijvoorbeeld een ijzerdraad, de heilige eroev genaamd. Zo loopt er al sinds 1902 een ijzerdraad rond de stad Antwerpen en ook Amsterdam, Londen, New York en Straatsburg hebben hun eroev. De joden vinden het beslist heel praktisch.

Niet-joden halen er hooguit de schouders bij op maar stel eens dat een enkeling een dergelijke onderneming zou starten — het spannen van een ijzerdraad omheen zijn stad met als uitleg dat zijn religie hem pas toelaat om voorwerpen te

verplaatsen binnen het gebied dat door die draad wordt afgebakend — dan zou hij steevast beschouwd worden als dwangneuroticus. En worden de Antwerpse joden beschouwd als geesteszieken? Daar is uiteraard geen denken aan, en de reden ligt hierin dat 'waanzin', van zodra zij een relatief grote groep mensen in haar greep heeft, niet langer als waanzin wordt bestempeld: iedereen denkt en doet het en dus is het oké.

Onfatsoenlijk zou het wezen om alleen de joden te beschuldigen van zaken die in alle religies schering en inslag zijn want geloven bijvoorbeeld katholieken niet in de verkwikkende kracht van het eten van mensenvlees? In de consecratie tijdens de heilige mis wordt het brood veranderd in het lichaam van Christus dat vervolgens door de gelovigen genuttigd wordt en het Vierde Lateraans Concilie uit 1215 dat het letterlijk te nemen transsubstantiatie-dogma instelt, maakt aldus dat alle gelovigen kannibalen zijn. Nota bene werden op datzelfde concilie — krachtens de canons 78 en 79 — joden en moslims verplicht om uiterlijke herkenningstekens te dragen zoals een gele insigne en de jodenhoed — Hitler voerde met de Jodenster dit brandmerken van mensen weer in.

Opnieuw: niet-katholieken zullen hooguit de schouders ophalen, maar mocht een enkeling

zich ledig houden met het consacreran van brood en wijn tot vlees en bloed, hij werd meteen als een krankzinnige menseneter beschouwd en geïnterneerd. Dat men de katholieken ongemeid laat, komt alleen hierdoor, dat zij in groep handelen.

Beoefend in groep wordt de waanzin 'vrijheid' genoemd — in de hierboven beschreven gevallen meer specifiek 'godsdienstvrijheid'. En dat is nu precies de macht van de meerderheid en de logica van de democratie: niet een of andere wetenschappelijke waarheid maar een macht onderscheidt wat gezond is en wat als waanzin moet bestempeld worden. Als de meerderheid rechtshandig is, dan is de linkerhand de *manu sinistra* of de hand van de duivel.

Als iedereen het doet, dan mág het niet alleen maar dan zal het op den duur ook móeten. Zo is moord verwerpelijk en wordt alom zwaar bestraft, maar in geval van collectieve moordpartijen, wordt de enkeling die deserteert, bestraft en wel met de dood door de kogel. Waanzin en gezondheid worden onderscheiden door een brute macht en hetzelfde geldt voor goed en kwaad: het persoonlijke geweten moet buigen voor de wetten van een meerderheid die zich handhaven door mét de persoon ook het persoonlijke geweten te kortwieken: zij maken overtredingen on-

mogelijk door de overtreder van zijn vrijheid te beroven ofwel van zijn leven.

Om die griezelige reden en derhalve 'dankzij' de democratie worden vandaag vluchtelingen die krachtens de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens uit 1948 asielrecht verdienen, niet gered met een bevrijdende eroev maar wel met prikkeldraad belemmerd om Europa binnen te komen en zij worden naar hun land van herkomst teruggestuurd waar zij vergast worden op bombardementen, hongersnood en koppensnellers. En deze collectieve waanzin werd niet alleen tot vrijheid verheven maar tevens tot wet.²¹

21 Tekst d.d. 13 juli 2016.

Verwijzingen:

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Eroev>

http://www.standaard.be/cnt/dmf20140610_01135251

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/videozone/programmas/terzake/2.34004?video=1.1996758>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Vierde_Lateraans_Concilie

<http://www.rkddocumenten.nl/rkddocs/index.php?mi=650&dos=77>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Universele_Verklaring_van_de_Rechten_van_de_Mens

Geld, slavernij en vrijheid

In een wereld waarin geld het afdwingmiddel bij uitstek is omdat er niets kan bekomen worden tenzij met geld, zodat zelfs de voortzetting van het eigen leven van geldbezit afhankelijk is, is men slaaf in zoverre men andermans werk moet doen om zelf in leven te kunnen blijven en is men vrij in de mate waarin men in staat is om onbezoldigde arbeid te verrichten.

Waar men vrijheid identificeert met geldbezit en derhalve met de mogelijkheid om anderen onder dwang te zetten, blijft men gevangen in de slavernij van de geldeconomie.

Vrijheid manifesteert zich in het opnieuw tot leven wekken van de eenvoudige samenwerking welke vanzelfsprekend was in het tijdperk dat aan het geldtijdperk voorafging. Daar worden iemands rechten niet bepaald door wat hij presteert maar wel door wat hij nodig heeft en iemands plichten worden er niet zozeer bepaald door zijn schulden maar wel door zijn talenten.

Het aanzien van prestaties als voortbrengers van rechten kadert immers uitsluitend in een econo-

mie waarin het werk wordt ervaren als een straf die compensaties vereist — een economie die derhalve steunt op dwangarbeid, enkel passend in een wereld waarin arbeidsvreugde onbestaan- de is. In een wereld waarin de arbeidsvreugde als het enige en eigenlijke loon van het werk wordt beschouwd, zijn het uiteraard iemands ta- lenten die hem ertoe nopen om ze tot ontwikke- ling te brengen en dus om te werken — en in die wereld bestaat uiteraard geen slavernij.²²

22 Tekst d.d. 24 juli 2016.

De terugkeer van de Nazoreeër.²³

Middenin een wereldomvattende islamterreur verklaart paus Franciscus I dat een wereldoorlog gaande is maar dat het in geen geval om een godsdienstoorlog gaat^{24 25}: "Coca-cola bindt de

23 Ludo Noens, *De terugkeer van de Nazoreeër. Fabuleuze lotsbestemming van een bliksemsjamaan*, Aspekt, Soesterberg 2016, ISBN 8789461539960.

24 <http://www.foxnews.com/world/2016/07/27/pope-francis-worlds-at-war-but-not-war-religions.html>

25 Er valt wat te zeggen voor de stelling dat alle oorlogen in wezen godsdienstoorlogen zijn of oorlogen gevoerd omwille van het geloof. De gruwelijkste oorlog aller tijden, de Tweede Wereldoorlog met zijn pakweg 75 miljoen doden, draaide om de nazi-ideologie: het geloof in een zichzelf verheerlijkend superras aan welke de wereldheerschappij zou toekomen en dat daarom alle andere rassen maar ook alle rivaliserende ideologieën en geloofssystemen aan zich onderwierp met alle middelen, tot en met koelbloedige massamoord. Op de tweede plaats met veertigduizend slachtoffers staat de dertiende-eeuwse Mongoolse invasie onder Gengis Kahn, met een gelijkaardige gezindheid als die van het nazisme. (<http://www.alletop10lijstjes.nl/top-10-meest-gruwelijke-oorlogen/>) Op nummer drie staat de Tweede Chinees-Japanse oorlog (voor en tijdens WOII en daarmee samenhangend) met 35 miljoen doden en op nummer vier de zogenaamde Taiping Rebelle (1850-1864) met 20

strijd aan met obesitas"! En uitgerekend in het licht van zoveel absurditeit is het meest recente boekwerk van de onafhankelijke Vlaamse onderzoeker Ludo Noens warempel een 'godsgeschenk': in een bijzonder goed gedocumenteerde studie van 260 bladzijden schetst hij een aantal historische, psychosociale, religieuze en wetenschappelijke contexten welke de centrale figuur van het nog steeds de hele wereld dominerende christendom eens en voorgoed ontdoen van zijn kerkelijke omhullingen en vervalsingen om hem dan geheel gerelativeerd tot zijn recht te laten komen — weliswaar van zijn aloude voetstuk gehaald maar tevens als een veel geloofwaardiger beeld opnieuw neergezet.

We zijn er intussen bijna aan gewoon geraakt: leugens die zichzelf even ostentatief als onbeschaamd tegenspreken doch van geen wijken willen weten op het wereldtoneel, die het been stijf houden en die prompt doorgaan met het ons

miljoen doden, ontketend door Hong Yiuquan die beweerde de broer van Jezus te zijn. Ons nu het meest bekend zijn de godsdienstoorlogen in het Midden-Oosten, te beginnen bij de kruistochten, de vervolgingen ten tijde van de inquisitie en de strijd tussen katholieken en protestanten, zowel in de middeleeuwen als in het Ierland aan het eind van de twintigste en aan het begin van de eenentwintigste eeuw.

(<https://nl.wikipedia.org/wiki/Noord-Ierland>)

door het strot rammen van steeds meer absurde onzin — in deze tijd blijkt wel alles te zijn herleid tot botweg domme reclame. Maar eenmaal de gewenning een zekere drempel overschrijdt, blijken haar slachtoffers zelfs volslagen blind geworden voor het meest aperte bedrog.²⁶ Toen het rebellerende christendom na vele bloedige opstanden uiteindelijk een plaats kreeg in het Romeinse Rijk, werd deze religie aan het wereldse rijk dermate aangepast dat zij niet alleen onschadelijk werd maar bovendien geheel in dienst gesteld van de wereldse machten. Mensen geloven nu eenmaal in het bovenzinnelijke en misschien hebben zij niet eens ongelijk.

Jezus, de zoon van god, is na zijn dood verrezen en de verrezen heer zou menigmaal verschenen zijn, zoals vele bronnen getuigen. En dat gegeven trekt Ludo Noens ook helemaal niet in twiifel, alleen blijken de doden vaker aan hun nabestaanden te verschijnen en menig strenge weten-

26 De trouw aan een liefhebbende en barmhartige god wordt verwisseld met moord voor geld, invloed en macht en zij die geloven te feesten, drinken het bloed en eten het vlees van hun dode messias; zij beweren praktisch ingesteld te zijn als zij omheen hun stad een ijzerdraad of 'heilige eroev' spannen teneinde aldus een religieuze wet te kunnen omzeilen. [Zie: <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2904790>]

schapper heeft daarvan getuigd, ofschoon niemand daarvoor ooit een bevredigende verklaring vond. Maar dat is geen bezwaar, zo blijkt immers uit het feit dat ook het leven zelf, dat onderwerp is van de biologie en van menige andere wetenschap, het met slechts beschrijvingen moet doen terwijl de grondvraag naar wat het leven is en hoe het dan überhaupt mogelijk is, uiteindelijk onbeantwoord blijft.

Het christendom is een mysteriegodsdiens, maar het is lang niet de eerste en evenmin de enige: over de mysterieculen licht ons dit boek uitgebreid in maar ook over de daarmee samenhangende problematiek van de bijna-dood-ervaringen (BDE) die een empirische grond geven voor het geloof in wat het louter stoffelijke en het tijdelijke te boven gaat. De geschiedenis staat bol van sekten, geschriften en getuigenissen afkomstig uit alle hoeken van de wereld waarin sprake is over steeds weer hetzelfde fenomeen dat wij ook in het ons min of meer vertrouwde christendom ontwaren, alleen blijkt het bijzonder verhelderend om zich te realiseren dat naast de door de kerken erkende geschriften en documenten, nog andere bronnen bestaan: teksten die verdonkeremaand werden omdat zij de potentaten niet in de kaarten speelden maar die

onontbeerlijk zijn om de waarheid dichterbij te komen omtrent — in dit geval — de Nazoreeër.

Noens' nauwgezette duiding van het sjamanisme laat er geen twijfel over bestaan dat ook de Nazoreeër in deze groep thuishoort — een groep van bijzondere figuren die de link verzorgen met de wereld aan gene zijde zonder welke ons bestaan aan deze zijde uiteindelijk belofteloos blijft.

Waren de goden buitenaardse kosmonauten? Wat leert ons het onderzoek naar Ufo's daarover? En zijn de wonderen die de bijbel mediamiek maken dan geen spiritistische verschijnselen zoals alle andere, ook als de jaloerse Bijbelse god die voor zichzelf opeist en tovenarij van elke andere oorsprong veroordeelt, ja zelfs aanzet tot moord op de aanbidders van andere goden? Een en ander suggereert dat in de oudheid meer rivaliserende goden en geesten de wereld bevolkten — goden op zoek naar geschikte mediums om hun wil kenbaar te maken aan de mens die toen, zoals J. Jaynes stelt, zijn gedachten nog niet van externe stemmen onderscheidde — maar uit het onderzoek van ene professor Bennett bleek evenwel dat de stemmen van het medium Leslie Flint alsnog van externe oorsprong waren...

Onze hoogtechnologische wereld ontspruit aan de verbeeldingswereld van enkelingen, zo stelt Ludo Noens met Jules Verne vast, maar valt ons huidige wereldbeeld dan met de werkelijkheid zelf samen of is het niet veeleer zo dat elke tijd niet alleen zijn eigen wereldbeeld heeft maar ook zijn eigen wereld? En de auteur maakt hier een uitstapje naar de filosofie, de culturele antropologie en de linguïstiek, opmerkend met onder meer Paul Feyerabend dat iemands wereldbeeld zijn moedertaal weerspiegelt.

Jaloerse goden: het lijkt wel alsof hun bestaan van het geloof zelf afhangt en volgens de Vlaamse jeugdschrijver John Flanders begonnen de Griekse goden prompt uit te sterven toen de mensen aan hun bestaan gingen twijfelen. Het zijn zaken die te denken geven in het licht van de kwantumtheorie, aldus de auteur, die dit ook toepast op de Bijbelse personages.

De Bijbelse profeten, de apostelen en tenslotte ook Jezus baden in het paranormale. Evenals bij Homeros wordt in de bijbel verhaald over de dodenbezweering en zoals in vele andere culturen is ook in de heilige schrift sprake van de magie van 'tafeltje-dek-je', de opwekking van doden, exorcisme, het uitlokken van natuurfenomenen, de verdwijntruc en vele andere wonderen zoals de nederdaling van de heilige geest over de

apostelen die terstond alle talen gaan spreken en de vele genezingen — fenomenen die echter vaak worden voorzien van wetenschappelijke verklaringen (natuurfenomenen, epilepsie...) — zelfs de 'neurotheologie' wordt erbij gehaald. Met een bijzondere aandacht en een fenomenaal geheugen voor deze zaken verzamelt Noens ze en hij verbindt ze bijzonder verhelderend met vergelijkbare feiten elders in het wereldgebeuren.

“(...) Wat men in onze alsmaar rationeler wordende samenleving meer en meer onder de mat schuift, zal de essentie van Jezus' betekenis blijken te zijn”.

Deze paranormale doener van zowat veertig gerapporteerde (en dankzij de kracht van de heilige geest verrichte) wonderen, zegt dat in principe iedereen kan doen wat de messias doet, mits zijn geloof maar sterk genoeg is en zo deed Don Bosco in 1860 de vermenigvuldiging van de broden nog eens over. Dit geloof zou immers ook een rol spelen in zogenaamd strikt wetenschappelijke experimenten. Het paranormale blijkt inherent aan de werkelijkheid, zoals Noens laat verstaan met een treffend citaat van Kenneth Bachelder: “Het is alsof het universum nu en dan psi fenomenen toelaat, redelijk vlot en snel, op voorwaarde dat zij accidenteel gebeuren en niet

onder bewuste controle. Wellicht zou bij een andere gang van zaken de realiteit te onstabiel zijn”. (p. 171) Er wordt verhaald hoe de zestiende-eeuwse Filippus Romolo Neri door een bol van vuur — een bolbliksem? — die zijn mond in vliegt en zich in zijn hart nestelt, geheiligd wordt. Exorcisme, transfiguraties, reanimatie: het blijken sjamanistische praktijken, evenals het doorgeven van de levenskracht door het eten van het vlees van de sjamaan en het drinken van zijn bloed — de eucharistie blijkt allerminst een uniek gebeuren.

In het negende en laatste hoofdstuk over de terugkeer van de Nazoreeër, volgt eerst een uitgebreide behandeling van de BDE als zeer ingrijpende gebeurtenis die het leven verandert zoals ook wel gebeurt bij blikseminslag in het lichaam — door natuurvolkeren beschouwd als sjamanistische roeping, zoals wellicht bij Paulus die op weg naar Damascus van zijn paard gebliksemd (?) werd en die zich als gevolg daarvan bekeerde. Ook de Nazoreeër vertoont alle gedragskenmerken van de bliksemsjamaan en van de BDEr — waarover vooral de apocriefe teksten het hebben, zoals Filippus voor wie de ziende en de blinde slechts in het donker gelijken zijn. (p. 229)

De waarheid blijft verborgen voor de verstandigen en wordt slechts aan de eenvoudigen onthuld; het koninkrijk Gods is slechts voor wie bereid zijn al het wereldse achter te laten. Is de verrijzenis van Christus als een eenmalig gebeuren voorgoed achterhaald? Het lijkt erop dat het biologische sowieso bestemd is om uit het leven een post-biologische ziel te laten geboren worden...²⁷

²⁷ Tekst d.d. 4 augustus 2016.

De mot zit erin

Het is waar dat maatschappijen evolueren of zich ontwikkelen, maar het is niet vanzelfsprekend dat dit gebeurt in de gewenste richting en dus naar een steeds hogere, een meer verfijnde of een edeler vorm van samenleven. Een cruciale voorwaarde voor een goede maatschappelijke ontwikkeling heeft te maken met het simpele feit dat een maatschappij als zodanig niet anders bestaat dan als de som en het product van enkelingen, waarbij dan vooreerst de *sterfelijkheid* van deze enkelingen bijzondere aandacht verdient. Dit houdt vooral in dat het sociale, morele, politieke, wetenschappelijk-technische niveau van een samenleving nooit eens en voorgoed bereikt wordt: het dient daarentegen te worden in stand gehouden door het *onderwerpen* van alle enkelingen die er deel van uitmaken aan een niet af latende opvoeding.

Onder de 'opvoeding' van kinderen wordt meestal verstaan het aan hen doorgeven — door opvoeders — van de maatschappelijke normen en waarden met het oog op hun participatie aan de samenleving. Vandaag komt in de zich moreel

neutraal wanende westerse samenlevingen al te zeer de nadruk te liggen op het doorgeven van technische vaardigheden veeleer dan op het zich eigen maken van normen en waarden, en wel in die mate dat het aanleren van vaardigheden de enig resterende norm wordt — de prestatie is de ultieme waarde.

Maar het mag meteen duidelijk zijn dat wat men eerst als moreel neutraal beschouwde, in feite neerkomt op een alles monopoliserend utilitarisme: de eigen bruikbaarheid of het eigen nut wordt het enig resterende zinvol gegeven. De mens wordt herleid tot een gebruiksvoorwerp. Edoch, omdat de gebruiker zelf van alle nuttige individuen geen persoon is maar een machinerie — de maatschappij — zijn mensen nog slechts nuttige machine-onderdelen. Uiteindelijk zal een welbepaalde elite zich onbezorgd van deze machine weten te bedienen.

Dat mensen aldus herleid worden tot nuttige machine-onderdelen betekent onder meer dat aan wie niet of niet meer naar behoren functioneren, geen zin en dus ook geen bestaansreden meer kan worden toegekend. En in een moderne rechtsstaat waarin men zich in de eerste plaats moet kunnen verantwoorden, betekent een waardesysteem met slechts het nut als eindwaarde, de doodsteek voor wie anderen tot last zijn.

De paradox van het hele verhaal wordt apert waar in de eerste plaats kinderen kunnen worden bestempeld als onnuttig, lastig of zelfs overbodig — bijvoorbeeld in het licht van een voorgewende overbevolking. Verder ook al degenen die niet langer nuttig zijn en uiteraard ook zij die nooit enig nut hadden of zullen hebben.

Nu is nut een volstrekt zinledig begrip als niet tegelijk gegeven is in functie waarvan dat nut dan wel staat. Bovendien dient men voor ogen te houden dat van het nut in kwestie uiteindelijk dient *genoten* te kunnen worden, wat uiteraard vereist dat de genierter een *persoon* is. Zo bijvoorbeeld kan men bezwaarlijk zeggen dat de creatie van jobs nuttig is voor de economie, als men daarbij niet meteen de opmerking maakt dat de economie in dienst moet staan van de mensen — een stellingname die niet helemaal gespeend is van problemen, in acht genomen het gegeven dat in onze economie mensen per definitie lui zijn aangezien zij door de band een maximale winst beogen in een minimale tijdspanne: luiheid verlangt immers niet naar meer werk maar daarentegen naar minder.

Maar waar luiheid nagestreefd wordt, kan men bezwaarlijk degenen die er sowieso reeds van genieten, veroordelen: zij die om de een of andere reden niet of niet langer nuttig zijn, zijn ge-

doemd tot dezelfde luiheid die door de werknemers wordt nagestreefd — en die door hen uiteindelijk ook wordt bekomen, hetzij via het bereiken van een pensioengerechtigde leeftijd, hetzij door een of andere vorm van invaliditeit waarvan de oude dag de meest voor de hand liggende is.

Edoch, na een grondige analyse blijkt de 'lui-aard' niet zozeer de inspanning als zodanig te schuwen: de grond van het verlangen om zo weinig mogelijk te werken (voor hetzelfde geld), ligt in de drang naar autonomie. Niet de inspanningen worden geschuwd maar wel de onderworpenheid aan andermans wil, het voltooien van andermans projecten, het brengen van offers aan werkzaamheden waarvan uiteindelijk volslagen onbekenden de vruchten plukken. En nu is het uitgerekend de taak van de opvoeding om mensen dermate te vormen of misschien veeleer *om* te vormen, dat zij in staat zijn tot het prijsgeven van hun autonomie: zonder veel weerstand te bieden, blijken welopgevoede mensen in staat om zich aan de wil van een ander te onderwerpen.

Waar het algemeen belang prevaleert, valt er zeker en vast wat te zeggen voor wat men in deze context een goede opvoeding mag heten, omdat het ondergeschikt maken van het eigenbelang

aan het belang van de gemeenschap veeleer als een overwinning op het egoïsme wordt gezien dan als een prijsgeven van de autonomie, en een Spinozistische rede helpt ons alvast om wat noodzakelijk is ook als onvermijdelijk te gaan beschouwen en om het bijgevolg te aanvaarden. Echter, waar het algemeen belang met de voeten wordt getreden, zoals dat pertinent het geval is in een kapitalistisch bestel, spant de sluwe deug-niet de domme goedzak voor zijn kar en kan ook de opvoeding als zodanig niet langer beschouwd worden als ondubbelzinnig goed en wenselijk omdat zij, zoals gezegd, voor een flink deel een training is in altruïsme, in dienstbaarheid of in de bereidheid tot het zichzelf beperken tot zijn functionaliteit of nut.

Het verloningssysteem zorgt weliswaar voor zekere compensaties maar al bij al blijft men geconfronteerd worden met een pijnlijke heteronomie omdat de vergoedingen voor de gebrachte offers geen andere gedaante aannemen dan die van geld, wat betekent dat men slechts gecompenseerd wordt met koopwaar. En wij weten allemaal heel goed dat de belangrijkste dingen niet voor geld te koop zijn: in de arbeid offert men zijn tijd op en zijn jeugdige kracht maar met het verdiende geld kan men tijd noch jeugd noch gezondheid terugkopen — hooguit kan men een

vakantie bekostigen, een vals gebit of een pruik. Andermaal: dit ware allemaal nog niet zo erg indien de gebrachte offers ook ten goede kwamen aan zaken waarin men ook kon geloven — zoals het algemeen belang — maar in de westerse samenleving dient men bijvoorbeeld het belang van Coca-Cola, terwijl dat niet eens een belang kan zijn omdat het de overconsumptie van suiker in de hand werkt.

Waar opvoeding een bijzonder problematische zaak wordt omdat zij de instrumentalisering van de massa in functie van spoken bevordert terwijl zij tegelijk volstrekt onmisbaar is voor het voortbestaan van de samenleving als zodanig, staat deze maatschappij voor een immens dilemma. Het lijkt wel onvermijdelijk dat zij in fragmenten uiteen zal vallen.²⁸

28 Tekst d.d. 17 augustus 2016.

De Olympische Spelen en de ondergang van de cultuur

Birmingham is Englands tweede grootste stad, gelegen in Shorpsire in het graafschap West Midlands. Zij ontleent haar bijnaam van 'Black Country' of 'Zwarte Stad' aan de rokende fabrieksschoorstenen van de metaalindustrie uit de tijd van de Industriële Revolutie. Het was een tijd van stinkend rijke edellieden die het grootkapitaal beheerden en die de straatarme fabrieksarbeiders uitbuiten. Kinderarbeid, verdrukking, honger en tering naast riant kastelen en blasé barons op zoek naar een exotisch tijdverdrijf in de exquisite Engelse tuinen. Het is deze ellende die Friedrich Engels zo verschrikkelijk vond dat hij er — samen met Karl Marx — zijn levenswerk van maakte om ze te bestrijden: in 1845 publiceerde hij *Toestand van de arbeidersklasse in Engeland in 1844* — het *Communistisch Manifest* verscheen in 1848.

Op amper dertig mijl van Birmingham ligt Much Wenlock en daar was het dat ene dokter William Penny Brookes voor de fabrieksarbeiders naast een soort van leerschool (de Wenlock Agricultu-

ral Reading Society — WARS — in 1841) ook de zogenaamde Wenlock Olympian Class (in 1850) oprichtte met wedstrijden: de Wenlock Olympian Society Annual Games. Brookes kwam in contact met de gelijkgestemde Franse baron de Coubertin, die in 1894 het Internationaal Olympisch Comité stichtte, waaruit in 1896 de eerste moderne Olympische Spelen, gehouden op hun plaats van oorsprong in Athene.

De Helleense Olympische Spelen bestonden gedurende meer dan duizend jaar — van 776 voor Christus tot 394 na Christus, toen keizer Theodosius II ze verbood omdat de christelijke staatsgodsdienst ze als heidens beschouwde. Alle hoogdravende verantwoordingen ten spijt waren ze een tegemoetkoming aan de pronkzucht van — naakt strijdende — vrije jongemannen — omzeggens 'hogere burgerij' — want slaven en vreemdelingen hadden geen toegang tot de Spelen. Evenmin als vrouwen die zelfs niet tot het publiek werden toegelaten, op uitzondering van de ongehuwde maagden. Het klinkt wellicht oneerbiedig om te spreken over hanengevechten voor de menselijke soort, maar competitie is nu eenmaal het mechanisme achter de 'survival of the fittest'.

Chauvinisme, omkoperij en geldgewin waren schering en inslag, getuige het relaas van ge-

schiedschrijver Pausanias (VI 3.11) over de Kauloniaanse loopvedette Dikon die geld kreeg aangeboden om het publiek voor te liegen dat hij uit Syracuse afkomstig was. Ook geweld werd niet geschuwd en zo had de gevreesde vechtkampioen Sostratus de bijnaam van 'Vingerbreker'. (Pausanias VI 4.1)

Of de geest van de moderne Olympische Spelen veel verschilt van die van toentertijd, valt alle propaganda ten spijt heel sterk te betwijfelen. Om te beginnen gaat het nog steeds om een bijzonder duur vermaak waaraan sowieso geen arme drommels kunnen deelnemen. Het plebs wordt gewapenderhand verjaagd van de plekken waar de stadions en de amfiteaters voor het miljardenfestijn van de wereldtop bovenop platgewalste favella's worden gebouwd voor eenmalig gebruik — daarna is het vaak niet meer dan schroot.

De Spelen van 1936 in Berlijn werden voor de kar van de nazi's gespannen maar de zwarte viervoudige gouden medaillewinnaar Jesse Owens ontcrachte Hitler's krankzinnige rassentheorieën in één klap. De weigering van de Führer om de zwarte topatleet te feliciteren situeert het historisch record van onsportiviteit binnen de Olympische Spelen. Uit protest tegen dit fascisme organiseerde het Spaanse Volksfront in Barcelona

als alternatieve spelen de Olympiade van het Volk. Meer dan 6000 atleten uit 22 landen schreven zich in maar net voor het begin van de Spelen brak de Spaanse burgeroorlog uit — meer dan 200 buitenlandse atleten bleven in Spanje om mee te vechten voor de republiek.

Er waren boycotts van de Spelen in Melbourne 1956, München 1972, Montreal 1976, Moskou 1980, Los Angeles 1984 en Peking 2008. In Peking werden sloppenwijken opgeofferd aan de luxeterreinen die amper enkele weken dienst doen en ook voor de Winterspelen in Sotsji 2012 werden plaatselijke bewoners voorgoed uit hun huizen verjaagd. Rio kreeg van hetzelfde laken een broek: de superrijken kwamen de grote jan uithangen pal naast de krottenwijken.

We hebben het nog niet gehad over het druggebruik dat Olympisch goud moet garanderen; de gesofisticeerde doping waarvan elke ingewijde weet dat het zónder niet meer kan: de topsport als laboratorium voor het uitproberen van superdrugs. Want we weten dat in de topsport niet de atleten met elkaar wedijveren maar wel de naties. Maar bovendien heeft het er alle schijn van dat de naties dat helemaal niet meer doen middels atleten, die nog slechts gebruiksvoorwerpen zijn en uithangborden: de eigenlijke wedstrijd zou een competitie zijn onder de topdokters van

de deelnemende landen. Alvast is het een feit dat de farmaceutische industrie schatrijk wordt als leverancier van 'sportieve' overwinningen.

Uiteraard wordt dat spokerige spektakel keer op keer betaald door Jan met de pet. De op 2 juli laatstleden overleden Elie Wiesel die de concentratiekampen overleefde, benadrukte dat het allerergste van de genocide ligt in de onverschilligheid: "Er zijn momenten dat we onrecht niet kunnen voorkomen, maar er mag nooit een moment zijn dat we er niet tegen protesteren." Jammer genoeg is het steeds vaker die alle cultuur met de voeten tredende onverschilligheid welke de Olympische Spelen bij uitstek tentoonspreiden en propageren.²⁹

29 Tekst d.d. (22 augustus 2016)

Verwijzingen:

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_1972

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_1936

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Spelen_in_de_Klassieke_Oudheid

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Spelen

[https://nl.wikipedia.org/wiki/Birmingham_\(Verenigd_Koninkrijk\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Birmingham_(Verenigd_Koninkrijk))

https://en.wikipedia.org/wiki/William_Penny_Brookes

<http://www.isgeschiedenis.nl/olympische-spelen/afschaffing-olympische-spelen-door-theodosius-ii/>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Industri>

*Opvoeding, eerlijkheid,
verantwoordelijkheid en charlatanerie
— Een beknopte beschouwing bij de
aanvang van het nieuwe schooljaar —*

[%C3%Able_revolutie#Eerste_industri.C3.Able_revolu
tie](#)
[https://en.wikipedia.org/wiki/West_Midlands_\(region\)](https://en.wikipedia.org/wiki/West_Midlands_(region))
[https://nl.wikipedia.org/wiki/Wenlock_Olympian_Society
Annual_Games](https://nl.wikipedia.org/wiki/Wenlock_Olympian_Society_Annual_Games)
<https://en.wikipedia.org/wiki/Shropshire>
https://en.wikipedia.org/wiki/Much_Wenlock
[http://edition.cnn.com/2016/08/19/sport/aussie-
swimmers-party-discipline/index.html](http://edition.cnn.com/2016/08/19/sport/aussie-swimmers-party-discipline/index.html)
https://nl.wikipedia.org/wiki/Pierre_de_Coubertin
https://fr.wikipedia.org/wiki/Pierre_de_Coubertin
[http://www.netstorm.be/public/oldies/Slavernij%20in
%20Athene.pdf](http://www.netstorm.be/public/oldies/Slavernij%20in%20Athene.pdf)
https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympiade_van_het_volk
[https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen
1976](https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_1976)
[https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen
1980](https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_1980)
[https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen
1984](https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_1984)
[https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen
2008](https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_2008)
https://nl.wikipedia.org/wiki/Elie_Wiesel
[https://christenenvoorisrael.nl/isreality/zeven-uitspraken-
elie-wiesel/?
gclid=CNT1hcHS1M4CFXQo0wodGLAIOW](https://christenenvoorisrael.nl/isreality/zeven-uitspraken-elie-wiesel/?gclid=CNT1hcHS1M4CFXQo0wodGLAIOW)

Op 15 juni 2016 berichtten de kranten dat paus Franciscus uit de handen van de Argentijnse president Macri de gulle gift van 1.666.000 Argentijnse pesos (ca. 1 miljoen euro) ten gunste van de noodlijdende Scholas Occurrentes weigert te ontvangen met het argument dat hij niet van het getal 666 houdt. Voor leken: 666 is het Bijbelse 'getal van het beest', sinds oudsher bron van allerlei fantastische speculaties, paranoia en bijgeloof.³⁰

Op 24 augustus 2016 vernemen wij via de kranten dat Peter Malfliet van het bisdom Gent ons over het 'mirakel van de bloedende hostie' te Aalst prompt de uitleg verschaft dat het hier gaat om “delicate zaken waarover we nog te weinig weten om er iets zinnigs over te zeggen”.³¹ Dit terwijl op grond van wetenschappelijk onderzoek bij gelijkaardige gevallen sinds jaar en dag bekend is dat zo'n verkleuring wordt veroorzaakt door een biochemische reactie ingevolge de bac-

Opvoeding, eerlijkheid, verantwoordelijkheid en charlatanerie — Een beknopte beschouwing bij de aanvang van het nieuwe schooljaar —

30 <http://www.hln.be/hln/nl/15779/De-Paus/article/detail/2739922/2016/06/15/Paus-weigert-gift-wegens-duivels-getal-666.dhtml>

31 <http://www.demorgen.be/binnenland/bloedende-hostie-slaat-aalsterse-priester-met-verstomming-b0f95a31/>

terie *Serratia marcescens*, de schimmel *Monilia steophila* of de schimmel *Oidium*.³²

Wat betreft dit laatste rijst de vraag of de 'pedagogen', gezagsdragers en woordvoerders van de katholieke kerk zich kunnen beroepen op onwetendheid omtrent zaken waarover uitgerekend zij een goede kennis horen te bezitten. Beslist niet: zulke 'onwetendheid' is onmiskenbaar geveinsd en dit kan derhalve niet anders worden bestempeld dan als schaamteloos immoreel. Nog erger is de (bovendien uiteraard bijzonder onverstandige) poging om het publiek alsnog voor te liegen dat men ook nog in naam van de wetenschap spreekt, want wat anders doet iemand die beweert: “Wij weten momenteel nog te weinig om hierover iets zinnigs te kunnen zeggen”?

Op 1 september 2016 ging het nieuwe schooljaar van start. Het katholieke onderwijsnet is veruit het grootste van Vlaanderen en de vraag dringt zich op of het anno 2016 nog wel verantwoord is om de opvoeding van sowieso weerloze en goedgegelovige kinderen toe te vertrouwen aan lui die lichtzinnig omspringen met de plicht om aan de aan hen toevertrouwde kinderen de waarheid

32

<http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/2838935/2016/08/24/Bloedende-hostie-allicht-biochemische-reactie-in-brood.dhtml>

te vertellen? Is het subsidiëren van lieden die onder het mom van opvoeding de jeugd indoctrineren om aldus de macht van de eigen zuil te kunnen bestendigen nog wel van deze tijd?

De zaak is dermate ernstig dat zij moeilijk overschat kan worden omdat de uitspraken die hier aan de orde zijn, getuigen van een volstrekt gemis aan verantwoordelijkheidszin en dan nog bij dezen die zichzelf als de goede voorbeelden bij uitstek profileren en die daarvoor ook nog eens fikse weddes opstrijken. Laat de mondig geachte burger zich dan in die mate voor de gek houden dat hij het verderf van het eigen kroost ook nog zelf financiert? Of wensen wij onze kinderen dan zo op te voeden dat zij bij elke confrontatie met drie zessen hysterisch worden? En wat moeten zij denken over hun leraren als duidelijk wordt dat zij hen voorgelogen hebben? Is er dan niets grondig mis met een mensheid die via een vermeende 'opvoeding' in feite gegijzeld blijft door charlatans?

“Bij ons valt niemand uit de boot!”, zo bazuint de baas van het katholieke onderwijsnet het uit, maar wat gezegd over de niet aflatende discriminatie van jongeren met een 'abnormale' geaardheid? Is het geen daad van lafheid, begaan door alle aanhangers van de religies van het Boek, om de schuld voor hun moordende veroordelingen

te gaan schuiven in de schoenen van het zogenaamde Oude Testament, alsof teksten — aftandse griezilverhalen — in staat waren om verantwoordelijkheid te dragen?

Kinderen verdienen beter dan leugens en opvoeding is vooreerst een zaak van eerlijkheid. Maar zolang de staat sekten financiert om opvoedelingen op te zadelen met waanzinnige angsten en wensdromen die schuldcomplexen, uitsluiting, racisme, depressies, suïcidale neigingen en nog meer van die ellende teweegbrengen, is het dweilen met de kraan open.³³

33 Tekst d.d. 3 september 2016.

*Een exclusieve disjunctie:
godsdienvrijheid of menselijke
vrijheid*

We kennen de beelden van op televisie: de tweede wereldoorlog is voorbij en in onze contreien begaan de verzetsstrijders gruweldaden jegens gewezen collaborateurs; vrouwen worden uitgeweid en kaalgeschoren, mensen worden ondersteboven opgehangen, te pletter gegooid, verminkt, geëxecuteerd. Ook in een rechtsstaat blijkt niet veel nodig voor een toestand van volstrekte straffeloosheid: het volstaat kennelijk dat een meerderheid haar woede wil koelen en kiest voor de wraak, en de ordehandhavers kijken de andere kant op voor de duur van wat men dan de 'genoegdoening' noemt. Oog om oog, tand om tand: het is een principe dat ook in sinds oudsher gekerstende streken op alle begrip kan rekenen. Tenslotte steunt het hele rechtssysteem erop want het is de logica van *schuld en boete, loon naar werk* of *voor wat hoort wat* — de logica waarbij alle burgers zweren die zich hebben neergelegd bij het systeem van kopen en betalen

dat onze levens regelt van voor de geboorte tot in het graf.

In een democratie ligt de wetgevende macht bij (de koning en) het volk dat zich laat vertegenwoordigen door het parlement, de uitvoerende macht is in handen van (de koning en) de ministers (en staatssecretarissen) en de rechterlijke macht ligt bij de magistratuur (— de hoven en rechtbanken). Het verlichte principe van Montesquieu zegt dat deze machten gescheiden moeten blijven: regeerders mogen zichzelf niet be-rechten want dat ware dictatuur. Maar alleen straffen garanderen de gehoorzaamheid aan de wetten: de geschiedenis leert ons dat zonder straffen, wetten belachelijke voorschriften worden en dat dan quasi alle burgers despotische trekken krijgen.

Edoch, de ordehandhaving faalt waar straffen niet langer afschrikken omdat zij niet kunnen tippen aan de gruwel van outlaws die hun eigen wetten opleggen. Criminele bendes danken hun succes aan het feit dat hun leden hun leiders gehoorzamen in weerwil van de wet omdat zij die leiders meer vrezen dan de arm der wet. Door hun meedogenloze vergeldingen maken misdadigers burgers tot hun handlangers en trekken zij zodoende de macht die de staat over de burgers uitoefent naar zich toe; zij nemen in het leven

van de burgers de plaats in die toekomst aan de staat en het brave burgerschap dat geconstitueerd werd door middels sancties bekrachtigde wetten, maakt plaats voor het trouwe lidmaatschap aan de bende, samen met een onverschilligheid tegenover de staat en haar wetten. Het gedrag van de burger wordt niet langer gestuurd door de wet van de staat: het is de wet van de bende die bepaalt wat de gewezen brave burger voortaan verlangt, wil, denkt en doet.

We kennen de recente histories van leden van criminele motorbendes die op het matje geroepen worden maar die zwijgen als vermoord omdat zij effectief vermoord worden door hun leider als zij het aandurven om te spreken — wat immers wordt bestempeld als verraad. En op geen andere manier verwerven criminele bendes die zich Islamitische Staat noemen, Al Nusra of Boko Haram, hun macht over mensen die ooit burgers waren zoals u en ik: zij dwingen mensen middels afschrikwekkende straffen tot blinde gehoorzaamheid en zo instrumentaliseren zij hun slachtoffers, zo ontmenselijken zij hen.

Het moet gezegd dat ook de staat het gedrag van haar burgers stuurt maar dan wel met onder meer dit grote verschil dat althans in een democratie de wetten principieel door de burgers zelf worden gemaakt terwijl het denken en doen bin-

nen de criminele bendes afgedwongen wordt met chantage door gewetenloze potentaten die sluw uit het vizier blijven.

Een staat die niet ten dode wil opgeschreven zijn, moet derhalve tot elke prijs vermijden dat zich groepen gaan vormen rond al dan niet geschreven regels of wetten welke met reële sancties bekrachtigd worden; zo niet laat zij toe dat de effectiviteit van de eigen wetten ondermijnd wordt. Dat immers is het geval waar bijvoorbeeld de sharia heerst of bendes die hun leden in het gareel houden middels geweld. Het is al erg genoeg dat bepaalde sekten erin slagen om staten te ondermijnen door met *fantastische* sancties het gedrag van hun 'gelovigen' te conditioneren. Tot die fantastische sancties behoren bijvoorbeeld de dreiging van de hel voor hen die zich niet aan de religieuze geboden houden: de straffen die deze sekten uitvoeren om hun wil door te drukken, omzeilen als het ware het verbod op het gebruik van fysiek geweld omdat het op de keper beschouwd niet gaat om lichamelijke foltering. Religieuze leiders kunnen zich in extremis immers verdedigen met het argument dat hun leden tenslotte vrij zijn om hun verhalen over de hemel en de hel al dan niet te geloven en als zij ervoor kiezen om dat wél te doen, dan handelen zij in feite op dezelfde manier als de-

zen die zich onderwerpen aan de regels van het gokken of van eender welk ander spel.

Een aanpassing van de wet dringt zich in deze tijden op omdat het effect van niet-fysieke druk, marteling of straf niet langer kan gelijkgesteld worden met een irreële, onbestaande of ingebeelde straf: het is met zekerheid bekend dat psychische en sociale drukmechanismen zelfs meer effect kunnen sorteren dan lichamelijk martelingen, terwijl de wet op de godsdienstvrijheid deze noodzakelijke aanpassingen in de weg staat. De feitelijkheid vandaag is zo, dat despoten van allerlei allooi achter de zogenaamde wet van de godsdienstvrijheid dekking zoeken om ongestoord leden te kunnen werven en behouden; zij slagen er wonderwel in om die burgers af te snoepen van de staat, welke gevoeliger zijn voor psychosociale martelingen dan voor fysieke folteringen. Het sluiten van de ogen voor deze actuele problematiek of het onvermogen om deze gang van zaken te onderkennen, is fataal voor het voortbestaan van de staat waarvan de wetten tenslotte de ultieme garantie vormen voor de menselijke vrijheid.³⁴

34 Tekst d.d. 28 september 2016.

Abraham Lincoln en de hedendaagse politiek

Dictator en massamoordenaar Adolf Hitler kwam niet ondemocratisch aan de macht maar menig andere despoot installeerde zich middels een staatsgreep: het is niet noodzakelijk de democratie op zich die faalt waar een gevaarlijk individu verkozen wordt want het volk kan zich door een bedrieger in de doeken laten doen zoals reeds Abraham Lincoln impliciet beweerde toen hij zegde dat men een heel volk een korte tijd kan bedriegen en sommige mensen de hele tijd maar niet alle mensen de hele tijd.³⁵ Lincoln had een droom waarin hij iemand in het witte huis opgebaard zag liggen en toen hij aan een soldaat vroeg wie dat was, antwoordde deze dat de president was vermoord; enkele dagen later — 14 april 1865 — joeg een fanatiekeling hem een kogel door het hoofd.

35 “You can fool all the people some of the time, and some of the people all the time, but you cannot fool all the people all the time”. (Bron: <http://www.brainyquote.com/quotes/quotes/a/abrahamlin110340.html>)

De wereld is aan de durvers, brave mensen worden niet geduld op hoge posten en het mag dan ook niemand meer verwonderen dat presidentskandidaten geen watjes zijn. Maar het spektakel in de aanloop naar de Amerikaanse presidentsverkiezingen van 2016 heeft een nog wrangere waarheid in de verf gezet: wie nog gelooft dat de hoogste posten worden bekleed door de meest eerbiedwaardige heren en dames, is gewoon niet bij de tijd.

Wanneer men nu dit gegeven combineert met nog een ander schrikbarend feit, kan men inzien waarom er zoveel wanhoop bestaat bij hedendaagse westerlingen en dan vooral bij jongvolwassenen, want het rampzalige van de hele toestand kan niet worden geminimaliseerd, en dat tweede feit is een resultante van het jammerlijke doch onoverkomelijke onvermogen van de huidige, hoger beschreven politici om hun zaakjes te runnen, met name de algemene verrechtsing.

Onder die 'verrechtsing' verstaan we hier vooral een specifieke tendens die voortspuit uit het onverstand en het onvermogen om aan nieuwe situaties het hoofd te bieden — een tekort aan aanpassingsvermogen of dus een gebrek aan intelligentie — gekenmerkt door de neiging om dat gebrek aan eigen aanpassingsvermogen te compenseren met de (tot mislukken gedoemde)

poging om de veranderende wereld te 'bevroren'.

Politici die niet in staat zijn om zich aan te passen aan een veranderende wereld, proberen met andere woorden om die wereld met allerlei absurde verbodsbepalingen, boetes en straffen, als ook met dreigingen en politiegeweld, tot stilstand te dwingen. Het is de politiek van “God ziet u, hier vloekt men niet”, de controlepolitiek³⁶ welke de vrijheid fnuikt, zagezegd ten behoeve van de veiligheid, een politiek die de onwereld van Big Brother inluidt en daarmee ook de wereld van de onmens: de mens die door de machthebber tot zelfverraad wordt gebracht en aldus tot willoosheid en tot volledige onderwerping aan de nieuwe dictatuur.³⁷

Het voor de huidige generatie politici kenmerkende schromelijke gebrek aan kennis en verstand is vanzelfsprekend een direct en onvermijdelijk gevolg van het feit dat niet de meest bekwamen doch de economisch meest welstellenden ook de meest machtigen worden. Grote rijk-

36 Zie bijvoorbeeld het kortverhaal *The Pedestrian* van Ray Bradbury uit 1951: <http://www.unz.org/Pub/Reporter-1951aug07-00039>. [Met dank aan Ludo Noens].

37 Zie de historie rond de mysterieuze 'kamer 101' in: George Orwell, 1984.

dom wordt immers niet zozeer verworven door hard labeur en zelfopoffering maar veeleer door bedrieglijke praktijken en de opoffering van anderen aan het eigen doel.³⁸ Eenmaal aan de macht, hebben toppolitici hun competentieniveau allang overschreden: zij zijn beland op posities die zij niet meester kunnen en waarvan zij de taken aan derden moeten delegeren — derden die dan op hun beurt misbruik maken van het genoemde onverstand om niet in de eerste plaats de staatsdoelen te dienen maar de eigen welvaart.

Ten prooi aan deze perversie, wordt de gemeenschap — de staat — in een mum van tijd gepluimd door een klasse van zakkenvullers en heel terecht verliest zij vrijwel simultaan het vertrouwen van alle burgers die niet zelf behoren tot de tafelschuimers en de bedriegers. Deze laatsten zullen uiteraard tot hun laatste snik het louter papieren bestel blijven verdedigen, desnoods met de meest absurde leugens.

38 Kris Vansteenbrugge commentarieert de huidige schaamteloze 'politiek' als volgt: "Trump is rijk en heeft geen belastingen betaald 'omdat hij slim is', zoals hij zelf zegde, waaruit dan zou moeten afgeleid worden dat alle Amerikanen even rijk zouden zijn als Trump als ze maar even slim waren..."

Edoch, andermaal Abraham Lincoln: “Men kan een heel volk een korte tijd bedriegen en sommige mensen de hele tijd maar niet alle mensen de hele tijd”³⁹

³⁹ Tekst d.d. 13 oktober 2016.

*Het plan achter de gebeurtenissen —
Een beknopte beschouwing bij de
presidentsverkiezingen in de VS*

Het volk van de zo moeizaam verworven rechten en vrijheden beroven en de massa opnieuw tot het gehoorzame trekpaard maken — niets minder dan dat is in twee woorden het plan van een financiële elite achter de gebeurtenissen in de nieuwste wereldgeschiedenis.

Het is ontegensprekelijk zo dat de mens zich op menig vlak heel duidelijk van de (andere) dieren onderscheidt en even onbetwistbaar is het dat dit onderscheid hem slechts zelden siert. Om het met een enkel beeld te zeggen, ziet men in een school vissen de kleintjes in het midden zwemmen, aldus beschermd door een schild van volwassen exemplaren aan de buitenkant, terwijl in mensenscholen de kinderen en de weerlozen het levend schild uitmaken omheen een kern met daarin veilig geborgen: koningen, presidenten en politici.

In nood zal een moederdier nog haar leven schenken aan haar jong en min of meer primitie-

ve en derhalve nog natuurlijk levende ouders zullen zich in oorlogstijd het voedsel uit de mond sparen om hun kroost te redden maar de zogenaamd beschaafde leiders vreten en zuipen totdat zij uit hun maatpakken barsten terwijl zij de fijne neus ophalen voor de groeiende groep armlastigen die zij pluimen en ontvlezen tot op het bot. Tevens maken zij ook nog eens de botten zelf ten gelde, precies zoals slagers dat met slachtvee doen en zo is er geen misdaad om de heel eenvoudige reden dat er ook geen slachtoffers zijn want van de prooi rest helemaal niets meer. En gebeurlijke toeschouwers kijken voor de verandering wel een keertje de andere kant op.

De zelfbevrijding van (een deel van) het volk heeft vele eeuwen van niet aflatende strijd gekost en het bloed van talloze martelaren maar de geëmancipeerde mens is een doorn in het oog van het tanende potentatendom omdat de onverzadigbaarheid nu eenmaal het kenteken bij uitstek van de hebzucht is: zelfverklaarde koningen, edellieden en andere rovers willen hun buit van weleer terugnemen, zij wanen zich nog verheven boven alle anderen alsof dezen niet hun soortgenoten waren en morren nijdig bij het zien van zoveel kampioenen van modeste komaf aan wiens kunsten zij niet eens tippen kunnen:

wetenschapslui afkomstig van vluchtelingen, homofiele uitvinders aan wie zij de computer danken en de overwinning op de nazi's, joden die met quasi alle Nobelprijzen aan de haal gaan en ongeëvenaarde virtuozen uit de favelas op wiens Bach-interpretaties zij tegen heug en meug verslingerd raken. Groot zijn de frustraties bij een elite die, geheel blasé, nog slechts beschikt over haar eigendommen en haar allergrootste en ook meest geheime wapen, zijnde de volstrekte immoraliteit.

Want listigheid, vals spelen, verraad en immoraliteit zijn een en hetzelfde, terwijl de list tot het strikken van 'het plebs' dit keer bestaat in een complex spel dat zich voltrekt in verschillende fasen. In een eerste fase wordt het volk van zijn vrijheden beroofd middels een wel beproefde list: eerst wordt angst geschapen met de creatie van een gevaar tegen welk het volk beschermd moet worden, terwijl het waarborgen van de veiligheid onmogelijk is zonder een inperking van de vrijheid: is men achter de tralies dan niet veilig tegen wilde dieren?

In een tweede fase wordt het volk 'ontvet' of dus ontdaan van zijn reserves (namelijk: reserves aan financiële middelen) zodat het nooit meer tegenpruttelen kan — lees: nooit meer staken. Daartoe werken de corrupte regeringen samen

met de banken die hun electorale overwinningen garanderen en zij voltrekken hun strooptocht haast sneller dan het licht, want tegen de tijd dat het goed en wel gaat doordringen tot het volk dat het bestolen werd, is het al veel te laat voor verweer. Men dwingt het volk om de banken te redden, die echter hun verborgen schatten in belastingparadijzen blijken te verstoppem — het wit te wassen misdaadgeld van de politici die naar hun pijpen dansen. Het stakingsrecht wordt onderuit gehaald, de minimumlonen worden ondergraven en middels bombardementen op probleemgebieden wordt een vluchtelingenstroom op gang gebracht, bestaande uit werkkrachten die in de slavernij belanden omdat zij illegaal arbeiden en derhalve niet protesteren kunnen terwijl zij evenwel zoals elk ander hun honger moeten stillen. En dan komt de kers op de taart, de superlist.

In de superlist laat de elite het volk zichzelf in de boeien slaan en alvast in de VS blijkt dit bedrog echt kinderspel: een populist die alle wensen van het volk belooft in te willigen, wordt met zekerheid tot president verkozen; hij faalt uiteraard in de uitvoering van zijn beloften maar precies dat was de bedoeling, want een afspraak waarvan wij niet op de hoogte waren, luidt dat hij als vicepresident een agent van de elite zou

aanduiden, een dwingeland die zonder die door-
trapte aanstelling door één man, geen enkele
kans maakte op ook maar één stem.

Reeds kort nadat de deportatieplannen van
Trump (met betrekking tot maar eventjes een
paar miljoen zuiderlingen) naar de papiermand
zijn verwezen wegens totaal onuitvoerbaar zon-
der genocide, zal de man aan het verstand wor-
den gebracht dat hij maar best aftreedt en dan
treedt Pence als nieuwe president naar voren. Of
hoe in de grootste democratie ter wereld de
meest afschuwelijke dictatuur schuilgaat.

Van de gouverneur van Indiana weet men dat hij
als rechtse katholiek niet alleen het homohuwe-
lijk terug zal schroeven: in zijn eigen staat heeft
de jurist er reeds voor gezorgd dat verhuurders
van huizen of winkeliers, homofiele klanten
kunnen weigeren met als argument... de gods-
dienstvrijheid!⁴⁰ Uitgerekend datgene wat men
het meeste verafschuwt bij uitheemse fundamen-
talen, plant en kweekt men voortaan prompt
op eigen grondgebied. Maar dat is slechts één
voorproefje van een bedoeld repressief beleid
dat in geen tijd voor een heuse burgeroorlog zor-
gen zal, eerst in de VS en vervolgens in Europa,

40 <http://time.com/4406337/mike-pence-gay-rights-lgbt-religious-freedom/>

een makkelijke prooi voor de communist die
zijn likkebaarden al niet verbergen kan.⁴¹

41 Tekst d.d. 13 november 2016.

Het begin van een dictatuur

Wanneer dictatoriale regeringsvormen in een staat naar binnen sluipen, zijn de eerste tekenen hiervan vaak te vinden in zich als mededelingen verkappende bevelschriften. De burgers worden aangesproken door een overheid die verklaart het goed te menen met de bevolking, terwijl de regering in feite elke mogelijkheid op het in vraag stellen van haar (al dan niet expliciet medegedeelde) beslissingen en bevelen *a priori* onmogelijk maakt en zij doet dat middels het inbouwen van een dreiging met sancties die de onderdanen om het zo te zeggen tot een quasi blinde gehoorzaamheid aanmaant.

Een brief is een schriftelijke mededeling van een persoon — de afzender, namelijk de persoon die de brief geschreven heeft — aan een ander — de geadresseerde, zijnde de persoon van wie verwacht wordt dat hij de brief zal lezen, maar als de geadresseerde ontbreekt, kan er geen sprake zijn van een brief omdat er dan geen sprake kan zijn van een mededeling aangezien diegene aan wie de mededeling gedaan wordt, ontbreekt.⁴²

42 Dergelijke mededelingen worden evenwel als zodanig

Pamfletten verkeren in dat geval en zij worden gelezen door degenen op wiens territorium de wind hen blaast — tenminste indien de strooibrieven de nieuwsgierigheid van hun vindere kunnen wekken. Meer hedendaagse verschijningsvormen van dergelijke 'mededelingen' zijn radio, televisie, internet en nog andere gedaanten van wat in wezen louter 'reclame' is — wat overigens 'omroep' betekent en het gaat daar *nota bene* om een niet officiële en derhalve tot niets verplichtende 'belleman'. Maar reclame, televisie en via deze kanalen ook allerhande mededelingen, tegelijk aan iedereen en aan niemand, zijn alles behalve onschuldig en blijven helemaal niet zonder invloed.

Brieven en mededelingen zonder geadresseerde, zijn geen mededelingen maar dat zijn ze evenmin indien de naam van de *afzender* ontbreekt, er is dan immers geen persoon die de mededeling doet terwijl mededelingen zichzelf niet kun-

getolereerd in de geheel onschuldige vorm van het gebed, waarbij zij gericht zijn aan een persoon wiens bestaan afhankelijk is van het geloof van zijn aanspreker — tenminste indien het gaat om een communicatie binnen de context van een (erkende) religie [in de praktijken omtrent de (joodse) klaagmuur of in allerlei gebedsvormen] omdat wie zich richten tot niet erkende onzichtbare personen, dreigen als krankzinnig te worden bestempeld.

nen doen, zij worden per definitie gedaan door personen. Brieven waaraan de naam van de afzender ontbreekt, noemt men ook wel anonieme brieven: het zijn vaak dreigbrieven, waarbij diegene die zijn bestemming voor schut zet, zichzelf verbergt; de bestemming moet veronderstellen dat de afzender bestaat aangezien er een mededeling wordt gesuggereerd, maar hij kan hem niet ter verantwoording roepen omdat zijn naam ontbreekt en hij is derhalve het slachtoffer van geweld.

De convocatie — welke het wezen is van de intermenselijke communicatie — ontbreekt eveneens in 'mededelingen' waarbij de afzender zich verschuilt achter de naam van een *groep* of een bende, zoals de bende van Jan De Lichte, of ISIS, maar het kan ook gaan om een officiële instantie. In dat laatste geval is er helemaal niets aan de hand waar de instantie haar mededeling doet via een van haar vertegenwoordigers, die zich zodoende borg stelt voor de mededeling en voor haar inhoud en tot wie men zich kan richten om de mededeling te beantwoorden — per definitie persoonlijk omdat een onbeklede functie niet functioneert en er derhalve geen is. Ontbreekt echter de vertegenwoordiger, dan gebiedt het beginsel van de voorzichtigheid de bestemming om geen acht te slaan op de 'brief' omdat

hij de authenticiteit ervan niet kan achterhalen, hij kent immers de naam van de briefschrijver niet en niemand heeft zich voor de mededeling borg gesteld.

Vergelijkbaar met anonieme mededelingen en met mededelingen door een groep zonder persoonlijke vertegenwoordiger, zijn de mededelingen die uitgaan van een groep zonder een *vaste* vertegenwoordiging. Het gaat dan om een groep die weliswaar vertegenwoordigd wordt maar dan wel door steeds wisselende individuen. Het effect daarvan is dat de aansprakelijkheid of de verantwoordelijkheid van de groep aldus verdeeld wordt over verschillende, wisselende individuen en daardoor in feite zeer sterk gereduceerd wordt of zelfs geheel de mist ingaat. Men kan iemand van de vertegenwoordigers ter verantwoording roepen, maar die kan op zijn beurt de verantwoordelijkheid doorschuiven naar een ander en uiteindelijk is er niemand die effectief de verantwoordelijkheid neemt, zodat het antwoord op de vraag die men stelt, wegblijft: “The answer is blowing in the wind”. Een individu dat door een bende lastiggevallen wordt, nu eens door het ene bendelid, dan door een ander, vervolgens door weer en ander, en zo voort, vanuit steeds wisselende en onverwachte hoeken, kan zich niet verdedigen en geraakt op de lange duur

uitgeput. Dat is bijvoorbeeld het geval waar iemand herhaaldelijke plagerijen of verwijten moet aanhoren van steeds wisselende onbekenden: hun gedrag getuigt ervan dat de plagerijen uitgaan van een gecoördineerde groep en dat ze gepland zijn, maar het slachtoffer weet niet tot wie zich te richten, mogelijkerwijze krijgt hij het brein van de bende zelf nooit te zien. Verdeelde verantwoordelijkheid of onverantwoordelijkheid is er ook waar beslissingen het resultaat zijn van een stemming, ook als deze wordt voorafgegaan door discussies met redelijke argumenten, omdat die redelijkheid — een kwaliteit — geheel wordt teniet gedaan door de uitkomst van de stemming welke nog louter een getal is — een kwantiteit — en zo bevat elke democratie die zich nochtans zozeer beroept op redelijkheid en overleg, in zich de kiemen van de volstreekte redeloosheid van het toeval en van het recht van de sterkste.

Stelt niemand zich persoonlijk borg voor de mededeling of de brief, dan gaat het niet om een mededeling. Suggereert de 'brief' alsnog dat de afzender bestaat, zij het verborgen achter bijvoorbeeld een zekere (al dan niet officiële) instantie, dan gaat het ook hier niet om een mededeling maar bijvoorbeeld wel om een *bevel*. De zaak is nu dat in een wereld van steeds meer gesofisticeerd bedrog, heel wat bevelen zich op

een bijzonder verraderlijke manier verkappen als mededelingen en zo ook verkappt zich de dictatuur in de democratie.

Nu kan een bevel enkel nog beantwoord worden met een *daad*. Een bevel wordt al dan niet opgevolgd. Gaat het bevel uit van een machtige instantie en wordt het opgevolgd, dan handelt diegene die het bevel uitvoert, onder dwang; hij handelt immers niet zelf want door het bevel uit te voeren, geeft hij zijn eigen wil op, depersonaliseert hij zichzelf en wordt hij een gewillig of willoos instrument van degene die hem beveelt. Weigert hij daarentegen om zijn persoonlijkheid op te geven, dan dient hij te weerstaan aan het bevel en betaalt hij daarvoor met het gedwongen ondergaan van een sanctie of dus met de prijs van (een stuk van) zijn vrijheid. Maar het is duidelijk dat in een dergelijke communicatie tussen partijen met onderlinge machtsverschillen, niet langer sprake kan zijn van intermenselijke communicatie: hier is het recht van de sterkste aan de orde, de dictatuur, de dwingelandij, de volstrekte onvrijheid, waarbij onze daden niet langer bepaald worden door inzicht en redelijkheid maar door dwang.

Voorbeelden van verkapte dwingelandij vindt men vandaag in heel wat communicaties van de regering aan het volk. Zeer uitgesproken misda-

dig is het onder druk zetten van minder weerbare sectoren van de bevolking om 'vrijwillig' afstand te doen van bepaalde rechten. Zo worden minder mondige mensen ertoe aangezet om vormen van arbeid te aanvaarden buiten het normale circuit dat de toekenning van allerlei rechten moet garanderen. Via de zogenaamde 'werkwinkel' vraagt de regering aan werkzoekenden om in ruil voor de uitkering die zij genieten, iets voor de gemeenschap terug te doen en aldus een nep-job te aanvaarden, die neerkomt op een werkzaamheid welke niet strookt met de vrije keuze, de capaciteiten en de opleiding van de werkzoekende (zoals door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens wordt vereist) en waarbij aan het minimumloon en aan de andere sociale rechten al helemaal niet meer gedacht wordt. De regering die verantwoordelijk is voor het voorzien van voldoende arbeid aan de bevolking — de belastingbetaler onderhoudt de werknemers van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening — en die zich van deze taak niet kwijt in-gevolge een onkunde welke onvermijdelijk resulteert uit de algemene vriendjespolitiek, schuift de schuld voor de werkloosheid in de schoenen van de burgers alsof het de taak was van een smid om naast zijn stiel ook nog eens onderlegd te zijn in allerlei marketing-taken, in briefschrijverij en in boekhouding, want hij

dient ook nog eens een boekhouding aan te leggen van de inspanningen die hij levert om aan werk te komen nadat een onbekwame regering ervoor gezorgd heeft dat hij zijn producten niet meer aan de straatstenen kwijt kan. Boekhoudkundige, literaire en marketing-taken behoren helemaal niet tot het werk van de smid, het zijn plichten van de overheid jegens de burgers: de smid moet kunnen smeden, de leraar moet kunnen lesgeven en de verpleger moet kunnen verplegen maar het scheppen van de mogelijkheden tot het uitoefenen van het beroep behoort tot de taken van de overheid en waar zij aan deze plichten verzaakt, pleegt die overheid broodroof op het volk. Het is erger dan pervers wanneer een regering het volk niet alleen broodroof maar het bovendien ook nog eens bestraft nadat zij het eerst tot slachtoffer heeft gemaakt van haar corruptie.⁴³

43 Wanneer in een geschrift dat zich presenteert als een brief terwijl het in feite een pamflet is omdat de naam van de afzender ontbreekt, de anonieme veronderstelde briefschrijver aan de geadresseerde vertelt dat hij hem aanschrijft met de bedoeling om hem een brief te leren schrijven — bijvoorbeeld een sollicitatiebrief — zou men al bijzonder naïef moeten zijn om een dergelijk geschrift ernstig te nemen. Gaat het bovendien om een geschrift dat zich voordoet als zijnde afkomstig van een officiële instantie, dan zou het ernstig nemen van dat geschrift impliceren dat men het mogelijk, ja feitelijk acht dat de

Waar de overheid zich tot werklozen richt met zogenaamde werkwinkels, camoufleert zij in wezen de invoering van het kastenstelsel in het westen van de eenentwintigste eeuw, wat neerkomt op de terugkeer van de slavernij.^{44 45}

regering zelf geheel onbekwaam is inzake een van haar belangrijkste functies, met name de communicatie met de burgers. Edoch, kennelijk worden dergelijke, zich als officiële brieven presenterende pamfletten, heden ten dage onder de bevolking verspreid, bijvoorbeeld daar waar zij werklozen op stang jagen door hen met het dreigement van algehele financiële drooglegging, te dwingen tot het volgen van, jawel, cursussen waarin zij brieven — sollicitatiebrieven — zullen leren schrijven. En ofschoon de betrokken instanties beweren dat zij voor een geïndividualiseerde aanpak gaan, sturen zij die brieven niet alleen naar analfabeten maar evenzeer naar universitair geschoolden en zelfs naar beroepsschrijvers. Met andere woorden wil een regering die dergelijke praktijken beoefent, de taak van de werkvoorziening, welke uiteraard toekomt — zoals de naam zelf het zegt — aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening en dus aan de regering, in de schoenen van de werknemers schuiven, precies zoals de magazijnen de kopers van hun waren steeds vaker opzadelen met de taak die voordien door betaalde kassiersters werd volbracht.

44 Zie ook: *De terugkeer van de slavernij*:
<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=1634899>

45 Tekst d.d. 3 december 2016.

*Hermaakte mensen: een gevolg van
onverdraagzaamheid — Over de
waanzin van de 'maakbare mens'*

Stel eens dat nieuwe bouwnormen eisen dat alle gebouwen en voorwerpen dienen gemaakt te worden op maat van mensen met een gemiddelde lichaamslengte, wat hier ten lande zowat 175 cm zal zijn⁴⁶ en stel dat uitzonderingen niet geduld worden. Een probleem rijst dan voor kabouters en voor reuzen — een probleem dat op het eerste gezicht niet zo enorm lijkt (kabouters lopen met gemak onder deuropeningen van 175 cm door) maar dat bij nader toezien het leven van een aantal mensen bijzonder lastig maakt.

Want niet alleen het deurportaal vereist dat reuzen zich moeten bukken: ook de hoogte van de zolderingen, niet alleen in openbare gebouwen maar ook in de eigen woonst, moet aan die bouwnormen voldoen en een persoon met een lichaamslengte van 200 cm moet zodoende ook overal gebukt lopen. De ene leert wat door de knieën gebogen te stappen, een ander kromt zijn

46

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/wetenschap/1.2722559>

rug, een derde combineert die beide compensaties. Moeite hebben reuzen ook om plaats te nemen op stoelen achter tafels die alleen voor normale mensen passen of in auto's, trams, vliegtuigen en bussen.

Het is makkelijk te voorspellen: ten gevolge van die intolerante doch strenge bouwnormen zouden bepaalde mensen zodanig lijden dat ze er misschien wel zouden gaan aan denken om aan hun lichaamslengte te laten sleutelen. Langdurige en pijnlijke operaties dus en zonder garantie op succes, maar lukt het wél en is een min of meer normale lengte het gevolg, dan blijft men voortaan gespaard van de hel die het ongepast-zijn meebrengt in een wereld die abnormaliteit zo bitter hard bestraft.

Zoals elkeen die over een heel klein beetje gezond verstand beschikt, zal opmerken, had wat meer verdraagzaamheid en soepelheid inzake bouwnormen, de ellende van die pijnlijke operaties met ook nog eens de onvermijdelijke verminkingen, kunnen voorkomen. Het is de primitieve idiotie van het aloude hokjesdenken welke mensen dwingt zich in vooraf ontworpen vakjes te gaan wurmen: de vakjes zijn er niet voor de mens maar de mens is er voor de vakjes; de vakjes moeten niet passen rond de mens maar de mens moet passen in de vakjes; de vakjes zijn

niet te klein voor de mens maar de mens is te groot voor de vakjes en past men niet in een vakje dan dient niet het vakje doch de mens te worden veranderd — ziedaar een gedaante van de aloude middel-doelomkering die niet alleen rampzalig is voor mens en natuur maar die zich bovendien wil voordoen als vooruitgang, bevrijding en emancipatie!

Nieuwe wetenschappelijke ontwikkelingen maken het vandaag mogelijk dat mannen worden omgebouwd tot vrouwen en omgekeerd. Maar dat zijzelf die willen omgebouwd worden nu vragen om (enkele van) de ooit vereiste onomkeerbare operatieve ingrepen achterwege te mogen laten, brengt een waanzin en een enorme vergissing aan het licht. Deze wens, welke nu ook wordt ingewilligd door de wetgever,⁴⁷ toont namelijk aan dat niet zozeer het fysieke man- of vrouw-zijn de oorzaak is van het persoonlijke leed van wie zich niet in het eigen lichaam thuis voelen maar wel de perceptie van hun ambivalente fysieke verschijning bij derden... in een maatschappij die van mensen eist dat ze hetzij man hetzij vrouw zijn en niets daartussen of daarvan verschillend!

47

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.2838673>

Met de nieuwe wetten lijkt de categorie van de transgenders in zekere zin overigens een beetje meer naar die van de travestieten over te hellen en travestie heeft in de eerste plaats met rolmodellen te maken: het volstaat daar om van naam en van kleren te wisselen teneinde de rol te krijgen van een personage waarin men zich beter voelt.

Maakt de man de mens zoals de kleren de man maken (en zo ook de vrouw) of moet men veel-er het aloude essentialisme aanhangen en de buitenkant bestempelen als niet wezenlijk voor het zijn? De wetenschap neigt er vandaag alvast toe het eerste voor waar aan te nemen: men zegt steeds vaker dat de (uiterlijke) komedie vooraf gaat aan de innerlijkheid en dat de ziel een product is van sociale interactie. Vooral acteurs en gedragspsychologen hangen deze mening aan daar zij ondervinden dat het uitlokken van de lach, mensen opvrolijkt terwijl het uiten van jammerklachten ons bedroeft. De ziel is maakbaar, zo zeggen zij: onze literatuur, muziek en andere kunsten bepalen haar inhoud. Ook schoonheidsspecialisten en mensen uit de mode-wereld weten dat we ons inderdaad ook beter voelen als we er goed uitzien.

Maar uiteraard is die menig even kortzichtig als de essentialistische: het staat weliswaar vast dat

tranen verdrietig maken en dat het lachen opvrolijkt, maar dit verschijnsel zegt helemaal niets over de maakbaarheid van onze ziel, het werpt slechts licht op het feit dat de uitingen van onze gevoelens in functie staan van de overdracht ervan op derden. Als we triest zijn, moeten we huilen teneinde anderen over onze specifieke goedstoestand te kunnen informeren op een manier die onmiddellijk hun empathie uitlokt; zij nemen onze mimiek over en voelen dan wat ook wij voelen omdat met een specifiek innerlijk gevoel ook een specifieke mimiek overeenkomt. Het gaat dus om een tweerichtingsverkeer dat door onze communicatie vereist wordt. En iets gelijkaardigs zal ook wel spelen inzake de problematiek van de genderidentiteit — wat de zaak er niet makkelijker op maakt.

Alvast staat als een paal boven water dat de nu snelle wetsaanpassingen voor geslachtsverandering niet zozeer getuigen van een toegenomen tolerantie inzake onze menselijke diversiteit of voor een toename van de menselijke autonomie ingevolge de wetenschappelijke vooruitgang. Als men bedenkt dat mensen aan zichzelf gaan sleutelen omdat de maatschappij van hen eist dat ze man of vrouw zijn en niets daartussen, dan wil zulks zeggen dat onze maatschappij intolerant is, zelfs zodanig intolerant dat zij mensen

ertoe dwingt om een door de natuur gemaakt lichaam om te bouwen volgens de modellen waarvan zijzelf de architect is, zijnde de enge categorieën van man en vrouw.

Het mag worden gezegd dat met deze vormen van hoogheidswaan de staat steeds vaker de kerk naar de troon steekt.⁴⁸

48 Tekst d.d. 8 december 2016.

De trias politica of de dictatuur

In een reactie tegen de onbepaalde macht van de vorsten, formuleerde de Franse Verlichtingsfilosoof Montesquieu (1689-1755) het principe van de scheiding der machten: de wetgevende, de uitvoerende en de rechterlijke macht moeten elkaar bewaken om een afglijding naar de dictatuur onmogelijk te maken en het principe drong door na de Franse revolutie van 1789.

Volgens Montesquieu nam het despotisme toe — niet door de macht van de adel, zoals men geneigd kon zijn te denken, maar net andersom in gevolge haar tanende macht: de adel beschermt namelijk het volk door de handhaving van edele principes maar onder de toenemende invloed van de handelaren, verdwenen die principes en moest alles wijken voor de macht van het geld. In zijn *Perzische brieven*, een satire uit 1721 op de Franse staat via de commentaren van twee Perzen op bezoek in Europa (NB: de Perzen woonden samen met nog andere volkeren zoals de Meden voornamelijk in het huidige Iran), noemt Montesquieu de monarchie wegens haar absolutistisch karakter een 'fataal wapen'. In

Over de geest van de wetten (De l'Esprit des Lois) uit 1774 werkt hij dit uit en keert hij zich tegen slavernij en tirannie.

Het huidige tijdperk vertoont een opvallende gelijkenis met dat van de absolute vorsten van Versailles, waarvan de zonnekoning het toonbeeld is en het doet ook denken aan het despotisme van de waanzinnige keizer Nero. In de beide historische gevallen gaat het in wezen om de zelfvergoddelijking van de mens, welke paradoxaal genoeg getuigt van zijn tegendeel, met name het morele verval of de verdierlijking. Kenmerkend voor het morele verval is het totaal verdwijnen van de waarden en van alle kwaliteiten, zodat uiteindelijk alleen nog de lege kwantiteit rest, welke het best verbeeld wordt in het boven alles aanbeden geld. Het geld is god, de religie is de onverzadigbare hebzucht — een verslaving — en de mens is voortaan wat hij bezit, wat wil zeggen dat hij gereduceerd werd tot een ding en dan nog een per definitie altijd onaf ding — precies omdat hij nooit genoeg heeft. Men is wat men bezit maar dat bezit is nooit groot genoeg en zo is men altijd het tekort eigen aan de onverzadigbaarheid of de verslaving. Daarom ook valt men niet zozeer samen met wat men heeft maar veeleer met wat men zal blijven missen, namelijk 'alles', en zo is de mens die god wil zijn, uit-

eindelijk de zielige slaaf van een onverzadigbare groothedswaan. Waar hier in het westen de voorgaande generaties die de oorlog hebben beleefd, nog de deugd van de tevredenheid hoog in het vaandel voerden, zweren hun kinderen en hun kleinkinderen met nog veel meer vuur bij de ontevredenheid als hoogste deugd, want men gelooft dat de kiemen van de vooruitgang liggen in de strijd om altijd meer en beter. Altijd meer en beter *dan de anderen*, meer bepaald, wat betekent dat de concurrentie de plaats heeft ingenomen van de samenwerking. De medemens heeft zich getransformeerd van compagnon tot tegenstrever of van vriend tot vijand en zo ook heeft nog voor het verdwijnen van de laatste getuigen de vrede opnieuw plaats gemaakt voor de oorlog.

De oorlog: Hitler is terug, de despoot, de megalomaan die de blinde heers- en hebzucht van de afgestompte massamens verbeeldt. De massamens is afgestompt, blasé, door overdadig genot ongevoelig geworden. De massamens is niet het groepsdier, dat immers nog empathisch reageert: de massamens mist elke empathie, hij is de exponent van de psychopaat. Waar in de jaren onmiddellijk na de jongste wereldoorlog de Verenigde Naties het roerend eens waren dat men aan mensen die hun land moeten ontvluchten, asiël

verschuldigd is, onderdak, bescherming en hulp, gelooft de nieuwe generatie, de generatie der onwetenden, dat zij rechtmatig handelt als zij aan hen die smeken om een brood, een steen geeft. Het geloof in het principe van de liefde en in de vermenigvuldiging van de broden en de vissen, is ver zoek en heeft plaats geruimd voor de vermenigvuldiging van het geweld door het principe van de wraak. In de met vrees en haat beladen uitlatingen van door een blinde massa verkozen beleidslieden, toont zich de lelijkheid van onwetendheid, luiheid en lafheid die voor misdadigers kenmerkend is: zij beroven, verkrachten, mishandelen en vermoorden in de regel niet hun meerderen of hun gelijken doch wie zwakker zijn dan zichzelf. Alleen het recht en de rechtspraak staan hen nog in de weg, het liefst willen zij zichzelf beoordelen, zoals ook Lodewijk XIV dat deed en Nero: zij vonden van zichzelf dat zij grote dichters, kunstenaars en geleerden waren, dat zij de waarheid in pacht hadden en dat zij geen rechters nodig hadden, dat zij hun eigen rechters hoorden te zijn, precies zoals de despoten van voorheen. Naar de hel met Montesquieu, zo scanderen zij: naar de hel met de scheiding der machten, en aan ons de absolute willekeur! Naar de hel met de asielzoekers en de sukkelars! En reeds zijn ze terug, de concentratiekampen van Adolf Hitler, de prikkeldraad, de

muren, de honger, de ziekten en de massagraven.
Maar hoe kan het ook anders in het tijdperk van
het gouden kalf? ⁴⁹

49 Tekst d.d. 10 december 2016. Verwijzingen:
https://nl.wikipedia.org/wiki/Absolute_monarchie
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Montesquieu>
https://nl.wikipedia.org/wiki/Trias_politica
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Perzen>

De nieuwe Kerst en het neo-fascisme

De interne contradictie van het fascisme ligt in het feit dat deze 'ideologie' het recht van de (fysiek) sterkste huldigt zodat zij in feite de ontkenning is van elke ideologie. Ideeën staan immers in functie van de cultuur, welke de brute natuur — met als eerste en belangrijkste emanatie het principe van het recht van de sterkste — dient ongedaan te maken en te overstijgen. De interne contradictie in het concept van de 'ideologie van het fascisme' is dezelfde als deze in het concept van het 'recht van de sterkste' aangezien ook in het laatst genoemde geval geen sprake kan zijn van rechten waar het geweld het laatste woord heeft. En zoals het zogenaamde 'recht van de sterkste' geen plaats heeft in de verzameling van alle mogelijke rechten, zo ook heeft het fascisme — de ideologie van het geweld — geen plaats in de verzameling van alle mogelijke ideologieën.

Bijgevolg is ook de verheerlijking van het fascisme — welke binnen het culturele domein plaats heeft — intern contradictorisch of, eerder nog, pervers: omdat het geweld niet-cultureel is, is een cultuur die het geweld verheerlijkt, een

ontkenning van zichzelf en waar zij zich alsnog opdringt en zich — middels geweld — doorzet, verkracht zij in feite de cultuur binnen haar eigen ruimte, precies zoals het immoralisme het ethische binnen haar eigen ruimte verkracht waar het zichzelf profileert als een geldige strekking binnen de verschillende opvattingen over moraal. Er bestaat met andere woorden geen enkel onderscheid tussen goed en kwaad waar het recht van de sterkste heerst — Friedrich Nietzsche sprak in dat verband over het *Jenseits von Gut und Böse* — en daar is derhalve ook geen ethiek en geen cultuur mogelijk: de reeds bestaande cultuur waarop het fascisme parasiteert, is derhalve gedoemd om ten onder te gaan zolang dat fascisme standhoudt.

Zeer begrijpelijk is het fascisme vaak onderwerp van spot omdat intern contradictorische toestanden wezenlijk lachwekkend zijn — tenminste waar men zelf niet als slachtoffer betrokken is of waar die 'onmogelijke' toestand zich voordoet als onecht, als een spel of op het toneel. Het ballet van Hynkel (Hitler) met zijn ballon-wereldbol of de pompeuze optocht van de grootheidswaan-zinnige Napaloni (Mussolini) in de satire *The great dictator* van Charlie Chaplin garanderen om die reden een tijdloos succes.

Tegelijk is de belachelijkheid van het fascisme ook de reden waarom dergelijke regimes er als de kippen bij zijn om de persvrijheid aan banden te leggen: als de leugen paradeert en derhalve de hilariteit wekt bij elkeen afzonderlijk, terwijl het alsnog streng verboden is dit authentieke gevoel te communiceren, wordt er effectief helemaal niet gelachen en zolang er niet gelachen wordt, kan men het regime er ook niet openlijk op betrappen dat het belachelijk is. De hierachter liggende psychosociale wet — bekend van *De nieuwe kleren van de keizer*⁵⁰ — schuilt overigens ook achter de omerta of de zwijgplicht opgelegd door de maffia en zij wordt eveneens benut binnen de kerk onder kloosterlingen of onder andere verdrukten, zoals bijvoorbeeld de geschiedenissen van in kloosters verstopte ongehuwde moeders dat laten zien. Zolang er niet gesproken wordt over het kwaad, lijkt het wel alsof het helemaal niet bestaat en situeert zijn bestaan zich ook wezenlijk in een schemerzone (van weliswaar veel *reële* ellende) omdat pas het woord de dingen in het bewustzijn brengt en ze zo in het bestaan naar binnen loodst. In dat verband spreekt Martin Heidegger over de waarheid als onverborgenheid (— *aletheia*) inzake het aan het licht brengen ervan — een (filosofische) ac-

50 *De nieuwe kleren van de keizer* is een sprookje van Hans Christian Andersen.

tiviteit, bedreven met de taal en dus in de communicatie, welke reeds werd beoefend door Socrates die in 399 vóór Christus voor het spreken van de waarheid betaalde met zijn eigen leven. De waarheid, aldus Socrates, dient (met de juiste vragen) uit de menselijke ziel opgedolven te worden door de vroedvrouw van de filosofie die zodoende een verloskunst is: de filosofie helpt de waarheid geboren te worden. Verhinderen dat de waarheid aan het licht komt en met repressie de wereld onderduwen in het moeras van donkere onbewustheid en ellende, is wat fascistische regimes gedoemd zijn te doen omdat zij bestaan bij de gratie van de leugen, waarvan de enige kracht deze is van het geweld. De waarheid komt immers net zoals het leven vanzelf aan het licht zodat de leugen enkel met geweld (en dan nog slechts zeer tijdelijk) kan regeren.

Vandaag is de wereld beland in een tijdperk waarin overal neofascistische regimes de kop opsteken, ook op het Europese continent dat nog louter lippendienst bewijst aan de democratie en de mensenrechten — in een volgende fase zal ook die lippendienst wegvallen. Redenen en argumenten zijn niet langer van tel, zelfs niet wanneer zij onder een consensus van de regeringen van principieel alle landen ter wereld werden omgesmeed tot wetten; wetten en mensenrech-

ten worden zonder kritiek genegeerd en zij die om hun rechten bedelen worden, net zoals ten tijde van de concentratiekampen en de goelags, vergast op het geweld van prikkeldraad. “Is er soms onder u een vader die aan zijn zoon een steen zal geven, als deze hem om brood vraagt?”, zo vraagt Jezus aan zijn leerlingen, maar het antwoord op deze oratorische vraag blijkt helaas niet langer vanzelfsprekend.⁵¹

51 Context: “In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen: “Stel dat iemand van u een vriend heeft. Midden in de nacht gaat hij naar hem toe en zegt: Vriend, leen mij drie broden, want een vriend van mij is van een reis bij mij aangekomen en ik heb niets om hem voor te zetten. Zou die ander van binnen uit dan antwoorden: Val me niet lastig; de deur is al op slot en mijn kinderen en ik liggen in bed; ik kan niet opstaan om het u te geven? Ik zeg u, als hij al niet opstaat en het hem geeft omdat hij zijn vriend is, zal hij toch opstaan en hem geven al wat hij nodig heeft, om zijn onbescheiden aandringen. Tot u zeg Ik hetzelfde: Vraagt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en er zal worden opengedaan. Want al wie vraagt verkrijgt; wie zoekt vindt; en voor wie klopt doet men open. Is er soms onder u een vader die aan zijn zoon een steen zal geven, als deze hem om brood vraagt? Of als hij om vis vraagt zal hij hem toch in plaats van vis geen slang geven? Of als hij een ei vraagt zal hij hem toch geen schorpioen geven? Als gij dus — ofschoon ge slecht zijt — goede gaven aan uw kinderen weet te geven, hoeveel te meer zal dan uw Vader in de hemel de heilige Geest geven aan wie Hem erom vragen.”” (Het Evangelie volgens Lucas: 11,5-13)

Zeer beangstigend is de kentering die zich voordoet in het noordelijke gedeelte van de zogenaamde 'nieuwe wereld': in de geestesloosheid van het per definitie door geen enkel beginsel meer gedragen populisme, verklaart de aanstaande president van de Verenigde Staten dat het land zich in de toekomst niet meer zal bemoeien met wat er in andere streken gaande is. Fascisten alom ter wereld krijgen van deze grootmacht aldus vrij spel om hun gang te gaan en mensen van wie de rechten worden geschonden, worden overgelaten aan hun lot door volkeren die er nochtans prat op gaan de idealen van vrijheid en broederlijkheid — menselijke universaliteit — hoog in het vaandel te voeren. *Making America great again*, namelijk door de idealen die de grootheid van het land uitmaken te gaan loochenen? Het lijkt wel een grap maar het is ook aan de vooravond van deze Kerstmis die wereldwijd *de heilige familie op de vlucht* herdenkt, helaas de bittere realiteit.⁵²

52 Tekst d.d. 18 december 2016.

*“De buit rechtvaardigt de diefstal” —
over een nieuwe (fascistische) leuze —*

Nadat in de Tweede Wereldoorlog zes miljoen mensen in concentratiekampen omkwamen, werden op 15 april 1945 de bewoners van Weimar door de geallieerden verplicht om daar in de buurt het pas bevrijde concentratiekamp van Buchenwald te bezoeken. Toen zij de gruwel aanschouwden, herhaalden ze alsmaar de historische woorden: “Wir haben es nicht gewusst” — “We wisten het niet”. Uit later onderzoek van de joodse vorser David Bankier bleek echter dat deze volkerenmoord een publiek geheim was want het Duitse volk had er al dan niet bewust aan meegewerkt en zou onwetendheid hebben geveinsd om aldus de schijn van zijn onschuld staande te kunnen houden. De joodse filosofe Hannah Arendt spreekt in dit verband over de “banaliteit van het kwaad”: evenmin als Adolf Eichmann die de deportaties, de moordmethode en de hele genocide organiseerde, stond het Duitse volk stil bij de immoraliteit van wat men

deed⁵³: een bevel was nu eenmaal een bevel.⁵⁴ Stanley Millgram toonde in 1963 proefondervindelijk aan dat ruim twee derden van de mensen probleemloos in staat is tot foltering en zelfs moord als de slachtoffers geen verweer hebben.⁵⁵

Onverschilligheid ten aanzien van weerloze slachtoffers wordt door auteur en Nobelprijswinnaar Elie Wiesel, die Auschwitz overleefde, beschouwd als nog erger dan de genocide zelf.⁵⁶ En onverschilligheid jegens het leed van weerlozen is helaas ook vandaag schering en inslag. Die onverschilligheid komt op een bijzonder cynische manier aan het licht waar zij zich godbertert ook nog poogt te rechtvaardigen middels het voorwenden van allerlei (bij uitstek economische) voordelen welke de immoraliteit vergezellen, alsof de buit ooit de diefstal kon rechtvaardigen.

53 “Vader, vergeef het hen want ze weten niet wat ze doen”.

54 “Befehl ist Befehl”.

55

https://nl.wikipedia.org/wiki/Experiment_van_Milgram

56 “The opposite of love is not hate, it's indifference” — “Indifference is the epitome of evil”. — “We must take sides. Neutrality helps the oppressor, never the victim. Silence encourages the tormentor, never the tormented”.

Bekend in dat verband is de affiche ten tijde van de heerschappij van de nazi-ideologie waarop een door een medicus geflankeerde zieke afgebeeld wordt samen met de ophitsende tekst:

“60.000 Reichsmark, zoveel kost deze zieke aan het volk.

En dat is úw geld, medeburgers!”

Diezelfde immoraliteit sluipt vandaag onze wereld verkapt maar gestaag op allerlei manieren opnieuw naar binnen.

Zo dreigt het huidige regime aan werkzoekenden de ultieme bestaansmiddelen te ontnemen van zodra zij ethische bezwaren laten prevaleren op het verkrijgen of op het behoud van een job. Een door een arbeidsbemiddelaar op het matje geroepen leraar moet zich verantwoorden voor het feit dat zijn protest tegen een immorele gang van zaken in het onderwijs hem kennelijk zijn job kost, alsof de plicht tot het aanvaarden van een job, het toebrengen van schade aan derden kon legitimeren — inderdaad: alsof de buit de diefstal kon rechtvaardigen. De godsdienstleraar die de holebi discriminatie in de leerstof van zijn vak niet pikt, verliest derhalve niet alleen zijn job maar zet tevens zijn werkloosheidsvergoeding op de helling. Hetzelfde lot deelt de leraar die zich verzet tegen de aanmaning vanwege de schooldirec-

tie om het de leerlingen zo makkelijk mogelijk te maken “omdat elke leerling anderhalf lesuur waard is” en dus met het oog op het veilig stellen van de jobs van het lerarenkorps, ook als dat moet gaan ten koste van het onderwijs als zodanig: de leerlingen zijn er voor de leraars in plaats van andersom — je reinste middel-doelomkering.

Een regime dat het protest tegen dergelijke perversies op zo'n laffe manier in de kiem smoort, handhaaft dwang en is volstrekt respectloos — de benaming voor zo'n regime is *fascisme*.⁵⁷

57 Tekst d.d. 7 januari 2017.

Verwijzingen:

https://www.brainyquote.com/quotes/authors/e/elie_wiesel.html

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Holocaust>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Wir_haben_es_nicht_gewu%C3%9Ft

https://nl.wikipedia.org/wiki/David_Bankier

https://nl.wikipedia.org/wiki/Elie_Wiesel

Democratie, een paradox

Een volk dat vrijheid en gelijkheid hoog in het vaandel voert, vindt de democratie of de volksheerschappij ongetwijfeld de ideale bestuursvorm maar vandaag rijst steeds vaker de vraag of de democratie haar beste tijd niet heeft gehad. De kwestie is niet of de democratie al dan niet wenselijk is — dat ze dat is, lijdt weinig twijfel — de vraag luidt of zij in deze tijd niet a priori gecorrumpeerd wordt.

Politieke partijen en hun executeurs zijn immers in hetzelfde bedje ziek als alle andere koopwaar: als het er om doen is zichzelf aan te prijzen, zetten zij er hun beste beentje voor — zij beloven de hemel op aarde — maar uiteindelijk koopt men een kat in een zak.

Het actuele probleem is niet anders inzake politiek dan inzake alle andere producten en diensten: de prijs-kwaliteitverhouding deugt niet omdat alles moet wijken voor het winstbejag dat steunt op het principe van zoveel mogelijk krijgen en daar zo weinig mogelijk voor teruggeven. Politici willen geld, aanzien en macht maar missen steeds vaker de vereiste bekwaamheden,

precies zoals al onze andere spullen die wel duur genoeg zijn maar helaas niet deugen.

De diagnose is simpel en de oplossing evenzeer: spullen horen eerst getest te worden en navenant geprijsd en als zij niet deugen, mogen zij de markt niet in. Zoals ieder ander zouden ook politici zich moeten scholen voor de job en zou hun lot verbonden moeten worden met de resultaten van hun werk of van hun werkeloos toezien.

En hier rijst uiteraard een jammerlijke paradox in de vraag of het volk wel bekwaam is om zichzelf te besturen: dat de mensen macht willen over zichzelf, klinkt vanzelfsprekend maar voor de uitoefening daarvan zijn afgevaardigden nodig, specialisten in wie men zijn vertrouwen moet kunnen stellen. En wie gaat heersen in naam van het volk, heerst onvermijdelijk reeds *over* het volk: hij onderscheidt zich van zijn onderdanen — en daar gaat onze autonomie!

Op de keper beschouwd is ware democratie, zelfbeheersing maar een volk dat deze kunst machtig is — een beschaafd volk dus — heeft helemaal geen politiek meer nodig.⁵⁸

58 Tekst d.d. 18 januari 2017.

Het Vrijheidsbeeld in de schaduw van Trump

De belangrijkste vernieuwing die het christendom in de wereld bracht, is deze van de universaliteit: de gelijkheid van alle mensen, uitgedrukt in de zin dat alle mensen kinderen zijn van één en dezelfde god. Hiermee overstijgt de mensheid in één klap het nationalisme dat immers alleen de leden van het eigen volk als (te verdedigen) broeders en zusters beschouwt. In zekere zin deint het christendom dan verder uit naar onder meer het humanisme en het internationalisme, waarover onmiddellijk een woordje meer.

Het nationalisme is niet alleen een aanleiding bij uitstek tot oorlog waarbij het sterkere land het zwakkere poogt te verslinden, het staat ook de humaniteit in de weg en het fundament voor de verdediging van de rechten van de mens. Het is immers pas vanuit een universalistische visie dat men daadwerkelijk kan pogen om in te grijpen wanneer in andere landen bijvoorbeeld kinderen worden uitgebuit, slavernij wordt in stand gehouden of vrouwen worden verminkt. Wie zich

daarentegen terugplooiën op de eigen natie — economisch maar ook politiek en moreel — zullen geneigd zijn om te oordelen dat andere naties maar zelf moeten beslissen hoe zij de mensenrechten opvatten en zij zullen niet opkomen voor de rechten van de burgers van andere naties, ook al worden daar mensen massaal vermoord, laat staan dat zij zouden opkomen voor de 'rechtenlozen' of de mensen zonder papieren.

Het nationalisme is een verlengstuk van het individuele recht van de sterkste, dat men overigens ook in de dierenwereld kan ontwaren in het groepsinstinct en gedeeltelijk ook inzake het soortbehoud. In die zin kan men het internationalisme overigens veeleer beschouwen als een emanatie van het soortbehoud dan als iets typisch menselijks terwijl het christendom niet het behoud van de soort op het oog heeft maar het recht van elke mens — die uiteraard de mensheid nodig heeft om een persoon te kunnen zijn.

Wanneer de nieuwe president van de Verenigde Staten van Amerika aan de wereld verklaart dat hij wil dat het land dat hij op grond van een meerderheidsbeslissing van het volk vertegenwoordigt, zich voortaan niet meer zal inlaten met wat er in andere landen gebeurt, terwijl hij welhaast in één en dezelfde adem belooft dat hij de huidige terreurorganisaties zal uitroeien,

spreekt hij zichzelf uiteraard aardig tegen. Tenzij hij het terrorisme enkel viseert vanuit het oogpunt van het nadeel dat dit kan berokkenen aan de eigen natie. Edoch, waar het een niet door landsgrenzen gebonden terreur betreft, zal vroeg of laat — en eerder vroeg dan laat — gaan blijken dat een internationale terreur zeker niet kan gestopt worden door één (zich van de rest van de wereld isolerende) natie: een wereldwijde terreur moet met een internationale coalitie bestreden worden, wil deze strijd ook maar enige kans op slagen hebben.

Wat betreft nu de binnenlandse aangelegenheden, wil de nieuwe president het land beschermen tegen immigranten en wel door het bouwen van hoge muren. Een zich bijzonder tromperende visie is dat en zij zou ook bijzonder lachwekkend zijn indien zij niet zo rampzalig was, want de huidige Verenigde Staten bestaan uitsluitend uit immigranten: de oorspronkelijke bevolking — de zogenaamde Indianen — werden enkele eeuwen geleden immers uitgemoord door de kolonistoren en het restant van deze autochtone volkeren werd ondergebracht in reservaten alwaar men hen nog steeds kan gaan bezichtigen.⁵⁹

59 Voor de geschiedenis hiervan, zie ons artikel: *De Verenigde Staten van Amerika. Een beknopte historiek.*

Weg dus met dat Vrijheidsbeeld, dat naast de vrijheid ook de verwelkoming symboliseert van terugkerende landgenoten, van gasten en van immigranten.⁶⁰

⁶⁰ Tekst d.d. 21 januari 2017.

Kali

Het reduceren van de mogelijke samenlevingsvormen tot twee modellen, respectievelijk het samenwerkingsmodel en het concurrentiemodel, is een simplistische benadering van de maatschappelijke werkelijkheid omdat de beide elementen steeds aanwezig kunnen en moeten zijn in een juiste samenhang, zoals dat bij uitstek het geval is in de sport. Concurrentie is met andere woorden voordelig voor de samenwerking zolang zij wordt opgevat als een sport of als een spel; waar zij echter overgaat in ernst wordt zij vernietigend voor de samenwerking. Het concurreren ten koste van de samenwerking heeft zijn oorzaak in feite in een schromelijk tekort aan inzicht, in een ronduit ziekelijke kortzichtigheid van de betrokkenen.

Een gelijkaardige kortzichtigheid maakt onze economie inconsistent, die dan ten onder gaat aan een innerlijke tegenspraak. Economie betekent het nastreven van maximaal nut, wat wil zeggen: het grootst mogelijke voordeel mits zo gering mogelijk inspanningen of kosten. Edoch, een economie die bezeten is van het creëren van

jobs — het creëren van werk — creëert wat ze in wezen wil bestrijden. De zotheid van de werkcreatie zit ook ingebakken in de neiging om niet duurzame producten voort te brengen, zaken die zo rap mogelijk verslijten: niet de economie vaart wel bij die gang van zaken, maar wel bepaalde particulieren, die immers al datgene wat bedoeld is als economie, aanwenden als een instrument voor hun persoonlijke verrijking.

Deze aberraties zijn maatschappelijk suïcidaal. Jammer genoeg steken ze in de jongste jaren alsmaar vaker de kop op met als schrijnende climax de machtsgreep van een blinde bende in de V.S. en in steeds meer Europese staten. In de taal van het oude Indië zou men zeggen dat in deze tijden de godin Kali aan zet is.⁶¹

61 Tekst d.d. 31 januari 2017.

Het kwaad in de nieuwe media: van suggestie, over bevel, tot verkrachting

Teneinde vanwege enkelingen het gewenste gedrag te verkrijgen, oefent een groep druk op hen uit — de zogenaamde groepsdruk of sociale druk. Dat gebeurt via door sancties bekrachtigde wetten maar ook door het onderwijzen of propageren van welbepaalde normen. Wetten verplichten en verbieden op straffe van sancties en zo kan men niet door een rood licht rijden zonder op de bon te gaan maar normen moeten worden nageleefd vanwege groepsdruk en zij worden ook niet door een rechter bestraft maar door de groep zelf waarin zij gelden.

Daarbij kunnen wetten en normen elkaar ook tegenspreken en zo bijvoorbeeld kan roken in openbare ruimten wettelijk verboden zijn en bestraft worden met een geldboete doch tegelijk een must zijn bij jongeren in een bepaald stads-kwartier. Inzake dit laatste verschijnsel dient opgemerkt te worden dat groepsdruk vaak sterker is dan de druk die wetten uitoefenen, enerzijds omdat groepsgedrag vaak beter controleerbaar is maar anderzijds ook omdat wettelijke straffen

dikwijls als veel minder erg ervaren worden dan groepssancties welke immers neerkomen op uitsluiting of verbanning, gaande van demonisering, pesterijen en spot tot karaktermoord en openbare lynchpartijen.

Nu hebben in de hedendaagse gedigitaliseerde wereld het merendeel der burgers stilaan een dubbelleven dat zich, zoals bekend, enerzijds uiteraard nog steeds afspeelt in het ruimtelijk, fysiek en biologisch gedefinieerde biotoop maar nu, anderzijds, ook in de virtuele en derhalve even bedrieglijke als begoochelende wereld van het internet. In een ziekelijke hang naar simplificatie en nog andere verwerpelijke attitudes gekenmerkt door de verleiding van een irrationeel wensdenken, stellen velen middels exuberante investeringen van tijd en energie hun fysieke, authentieke bestaan bijna helemaal ten dienste van het imago dat zij verwerven en ook trachten te beschermen op het net.

Dat ook deze verleidingen en neigingen worden uitgebuit door gehaaide commercianten, mag niemand meer verwonderen maar de onvoorstelbaar drastische mate waarin dat steeds vaker gebeurt, roept grote vragen op, niet alleen inzake de veiligheid van onze persoonlijke bezittingen maar meer nog inzake de plotseling zeer sterk toegenomen dreiging tot volstrekt zelfverlies, tot voor

kort vrijwel enkel bekend binnen het wereldje van de georganiseerde zware misdaad.

In de handen van criminelen is het internet een instrument dat hen in de verwerpelijke mogelijkheid stelt om het fysieke gedrag van steeds meer mensen te gaan manipuleren via de virtuele maskers waarvoor mensen zich zozeer blijken uit te sloven. De uitbating van een aanvankelijk onschuldige en gezonde geldingsdrang van enkelingen die zich ingevolge overbevolking en niets ontziende concurrentie in toenemende mate door de massa en de heersende machten versmacht weten, geschiedt zoals welbekend door de politiek van de regie en de distributie van deze nieuwe technologieën, van computerhardware en software tot internetdistributie en aanverwanten. Maar naast de legale uitbating vindt ook een toenemende uit-buiting plaats, balancerend op het randje van het legale of zelfs gedijend in de volstreckte illegaliteit. Zo worden louter technische bedreigingen — internetvirussen — gecreëerd om vervolgens verholpen te worden middels dure antivirussoftware of door interventies van specifiek technologisch geschoold personeel. Maar daarnaast nemen ook de psychologische bedreigingen en manipulaties een steeds omvangrijker plaats in en zij richten zich niet langer op de materiële instrumenten of op de

software: zij proberen greep te krijgen op de bedienaars van deze apparaten, op hun klieren, op hun zenuwen en op hun hele psyche.

Zoals de schuilnaam de plaats inneemt van de echte naam en zoals de zogenaamde 'avatar' het portret vervangt, zo neemt het virtuele bestaan gestaag de plaats in van het werkelijke leven, welhaast zoals de zwarte schimmel genaamd 'moederkoren' de vorm aanneemt van het graantje waarvan het ook de plaats inneemt. Maar het masker dat men van zichzelf op het internet boetseert, is onderhevig aan complexe wetten die slechts in zeer beperkte mate beheerst worden door de internetgebruikers terwijl de misbruikers daar momenteel de slag van hun leven slaan. Waar kledij en mode nog materieel van aard en aldus door hun fysieke kopers relatief beheersbaar waren, zijn internettrends hoe langer hoe minder aan de stof gebonden: zij slanken af tot louter imperatieven zoals op ons afgevuurd door reclame, media, onderwijs en allerlei volkshelden of voorbeelden en vedetten. Het taalgebruik wijkt schaamteloos af van de algemene regels en verkeert in een jargon, een Bargoens, een dialect of een geheimtaal. Met de vervanging van de suggestie door de imperatief, verdwijnen ook het esthetische en het rationele welke immers niet verdragen worden door het

despotisme dat geheel wars van het schone, het ware en het goede, bevelen uitschreeuwt en het is volgen of achtervolgd worden, zich affiliëren of uitgerangeerd worden, zichzelf onderdompelen in de massa of door de massa vertrappeld worden.

Suggesties werden stelselmatig vervangen door bevelen en in een nieuwe fase die zich nu doorzet, worden de bevelen nog agressiever: zij nemen de gedaante aan van regelrechte verwijten, welke gesofisticeerde vormen van verkrachting zijn. Het herbenoemen, herdefiniëren, demoniseren, bespotten, taxeren, psychiatriseren, of commercialiseren van de menselijke slachtoffers, betekent hun inbedding in een nieuwe, artificiële groep welke aanhoudend druk uitoefent tot aanpassing van wie aldus 'verkracht' worden. De frustratie die ontstaat door de discrepantie tussen de persoon die iemand werkelijk is en diegene voor wie hij gehouden wordt door de groep die hem in zijn greep houdt, kan danig tiranniserend werken dat zij onhoudbaar wordt zodat het slachtoffer van de manipulatiepoging bezwijkt voor de verleiding om de gecreëerde spanning op te heffen door toe te geven aan de neiging om zich te schikken naar het model dat de groep hem middels de verwijten (benoeming, demonisering, bespottings...) voorschotelt. Immers, al-

leen door zich te schikken naar de wensen van de groep, kan de frustratie welke ontstaan is door de kloof tussen, enerzijds, wie iemand werkelijk is en, anderzijds, wie iemand hoort te zijn, opgeheven worden. Bezwijken voor de verwijten is erin toestemmen en zich identificeren met het door de groep opgedrongen model en slechts op die manier verdwijnt het leed van een frustratie die immers onmenselijk zwaar kan worden.

Als geen weerwerk wordt geboden tegen de nieuwe vormen van criminaliteit die zich nu in een steeds versnellend tempo manifesteren, dreigen de rampzalige bijwerkingen van het internet, de voordelen geheel te verdringen, met door nog niemand in kaart gebrachte gevolgen. Precies zoals ten tijde van de eerste gevallen van aftapping van elektrische stroom van het net door burgers, het begrip 'diefstal' opnieuw diende gedefinieerd te worden, dringt zich nu met spoed de noodzaak op om een en ander in wetteksten te gieten inzake een ethisch verantwoorde omgang met de allernieuwste media. En aangezien die media een internationaal fenomeen zijn, kan het misbruik ter zake enkel efficiënt bestreden worden door wetgevingen die de goedkeuring van de ganse wereldgemeenschap wegdragen. De verbrokkeling van de grotere gehelen welke zich in de jongste decennia gevormd hebben in

de recente terugval naar het nationalisme, zou een mogelijke remediëring van de nieuwsoortige misdaad zeer bemoeilijken.⁶²

62 Tekst d.d. 7 februari 2017.

Vernichtungslagern 2017

Wie heeft nooit ervaren, bij een terugkeer na jaren naar een plaats uit zijn kindertijd, dat de gebouwen daar gekrompen lijken? De bedrieglijke indruk ontstaat uiteraard door een veranderd referentiepunt: je bent gegroeid. Je bent een reus in Madurodam maar een kathedraal verplettert je. Bedreigde dieren wapenen zich door zichzelf op te blazen of groter te maken dan ze in feite zijn en een staat doet hetzelfde: op het randje van het faillissement gedraagt hij zich zoals een gokker en maakt nog meer schulden.

De bouw van de Sint-Martinuskerk te Aalst, gestart in 1480, moest gestopt worden in 1660, toen amper een klein deel voltooid was: wat de hoogste kathedraaltoren van het land moest worden, bleef een tekening op papier. Een enorme vertraging liep ook de mastodont op met de bijnaam Basiliek van Koekelberg (1905-1970). En middenin de hedendaagse armoede krijgen wij eenzelfde fenomeen: de financietoren (1982) liep vertraging op door een gebrek aan middelen, het Brugse concertgebouw (2002), het Antwerpse gerechtsgebouw (2006) en het Gentse

gerechtsgebouw (2007) kostten respectievelijk 500, 280 en 155 miljoen euro en ze doen denken aan de waanzin van despoten.

Megalomanen veroorzaken met hun imposante gebouwen het stendhalsyndroom: het aanzicht volstaat om de toeschouwer te vermorzelen. Dat is onverminderd het geval met het Gentse Virginie Lovelinggebouw (2014) dat alvast qua hoogte de middeleeuwse kathedralen naar de kroon steekt. Precies 101 jaar geleden, op 31 juli 1916, schreef deze dichteres, terug van een uitstapje op het platteland, bij haar aankomst in het bezette Gent:

*Hoor die trommelslagen, die sterke passen van rekruten op den terugtocht van het oefeningsplein. Volop staan we in den krijg en op een vuurberg, die ten allen stond uitbarsten kan.*⁶³

Soldaten alom, de dreiging van een bom: het kon vandaag geschreven zijn. Ook in het gedicht *Begoocheling* heeft zij het over de onzekerheid: onze dromen kunnen in één klap worden onttoerd.⁶⁴

63 Virginie Loveling, *In oorlogsnoed*.

64 Virginie Loveling, *Begoocheling*, gedicht. Ziehier enkele strofen:

(...)

*Wonderzoete tooverdroomen,
Waar de geest zich in verdwaalt;*

De Lovelingtoren geeft onderdak aan onder meer de kantoren van de VDAB, waar arbeidsbemiddelaars onder druk van de huidige ultra-rechtse regering de werkloosheidscijfers moeten opkrikken en zij doen dat zoals Adolf Hitler het hen voordeed, namelijk niet door de kwaal te bestrijden maar door de slachtoffers van de kwaal op te ruimen: niet de werkloosheid wordt aangepakt maar de werklozen. Het is zoals een ziekte bestrijden, niet door de ziekte uit te roeien maar de zieken.

De werkzoekende die in de toren uitgenodigd wordt, dient via een elegant wandelpad op te stijgen naar wat eruit ziet als een waar stadsparaadijs, maar niet zelden keert hij van een kwalijke reis terug. In de toren immers proberen speciaal opgeleide ambtenaren hem te beroven van wat hem toelaat mens te zijn — zijn inkomen — en zij doen dat sluw door van hem een *mea culpa* af te dwingen: de bekentenis dat hij door eigen

*Droomen, die de toekomst maalt,
En onzek're levensdagen
Met den glans des heils bestraalt!
(...)
- Och, indien het waar zou wezen
Dat onttoovring komen moet
En het heil verdwijnen doet;
Zoo de waarheid kan bedroeven,
Toch de droom is wonderzoet!*

schuld de staat ten laste is — precies zoals een crimineel. Alsof niet de regering doch hijzelf verantwoordelijk was voor de werkgelegenheid. Bij zijn terugkeer nederwaarts via datzelfde wandelpad, dringt gestaag het besef tot hem door dat hij gereduceerd werd tot een uitwerpsel van de staat: zijn vernietiging als mens is nu een feit.

Boven de ingang van de toren hoort het opschrift uit Dante's *Hel* te hangen: “*Laat varen alle hoop, gij die hier binnentreedt!*” want de naar de dichteres genoemde toren is niets minder dan een vernietigingskamp. Een heruitgave van het *Vernichtungslager*, dat een speciaal concentratiekamp was, bedoeld om zoveel mogelijk mensen te vermoorden, ook 'dodenkamp' genoemd.

Het mag tevens duidelijk zijn dat de megalomane mastodonten worden gefinancierd met de levensmiddelen van wie daarheen worden gedeporteerd en zo zijn deze kankerachtige constructies, eigen aan de eindtijd van een beschaving, op de koop toe zelfbedruipend.⁶⁵

65 Tekst d.d. 10 februari 2017.

De terugkeer van de onmens?

Sinds geruime tijd groeit inzake het maatschappelijke functioneren het inzicht dat een inclusieve samenleving de voorkeur verdient boven het validisme van weleer dat mensen op grond van hun handicaps verdrukt. Abnormalen werden uit de maatschappij geweerd, opgesloten, behandeld of tot onmogelijke aanpassingen gedwongen totdat het inzicht rijpte dat er geen objectieve normen bestaan, dat de natuur diversifieert, dat verscheidenheid een rijkdom is en dat een maatschappij zich moet aanpassen aan de natuur van haar burgers in plaats van andersom. Inclusie is erkenning van mensen ongeacht de individuele verschillen: niet de zieken, de werklozen of de vreemdelingen worden geweerd, het zijn de ziekten die aangepakt worden, de werkgelegenheid en de xenofobie.

Ten tijde van nazi-Duitsland maar ook voordien hingen vele onnadenkenden het geloof aan dat het de maatschappij was die gezond moest zijn en dat het middel bij uitstek daartoe bestond in het verwijderen van de zieke cellen — *in casu* mensen. “Is het geen schande”, zo declameerde

de Führer, “dat jonge en gezonde mensen moeten sneuvelen aan het front om de oude en zieke thuisblijvers te redden?” Een perverse logica die er echter in ging als zoete koek, vooral daar waar men een beroep deed op de hebberigheid van de massa, zoals via grote propaganda-affiches voor euthanasie met daarop de afbeelding van een zieke geflankeerd door een dokter en de tekst: “*60.000 Reichsmark kost deze zieke jaarlijks aan de staat; en dat is nota bene úw geld, volksgenoten!*” Daarop werden prompt zes miljoen 'zieke cellen' in gaskamers vernietigd.

De misvatting is het zoveelste voorbeeld van een middel-doelomkering waaraan ook het huidige tijdperk zich in toenemende mate schuldig maakt — met rampzalige gevolgen: de economie wordt centraal gesteld, de mens staat in functie van de economie in plaats van andersom, de job is het meest begeerde artikel op de markt geworden en pas afgestudeerden worden aangespoord om zichzelf te verkopen want werkkrachten zijn niet langer mensen doch dingen zoals alle andere marktartikelen: zij worden geproduceerd, klaargestoomd, gekocht en verkocht, gehuurd en verhuurd, verzekerd, gerepareerd, herschoold en afgedankt. De creatie van zoveel mogelijk werk — jobs — staat centraal omdat het doel voortaan een economie is die draait met

maximale intensiteit. Vandaar worden arbeidskrachten het liefst zo snel mogelijk opgebruikt of versleten, precies zoals alle andere producten die immers ook wegwerpartikelen zijn: hoe meer er weggeworpen wordt, des te meer er geproduceerd kan worden — ziedaar de nieuwe logica.

Dat dit principe regelrecht in strijd is met het wezen zelf van de economie — die immers streeft naar een maximale opbrengst met een minimum aan middelen — wordt gewoon genegeerd en moet ook worden genegeerd, wil men het middel tot doel verheffen. Maar aan deze innerlijke tegenspraak moet en zal de economie — en mét de economie ook de ganse maatschappij en de mens — ten gronde gaan. De mens is immers niet langer het doel van de maatschappij, hij is een middel en het eigenlijke doel wordt verborgen gehouden. De voorgehouden doelen zijn de staat, de economie, de wetenschap, de kunst en dergelijke abstracte zaken meer die in wezen slechts middelen kunnen zijn. Zij verkappen echter het eigenlijke doel dat bestaat in de (onmogelijke) bevrediging van de zuchten en de verslavingen van een op de maatschappij parasiterende en volstrekt gewetenloze 'elite'. Het eigenlijke doel is aldus het vullen van een bodemloze put, wat zich manifesteert in hopeloosheid,

depressie, repressie, tegendoelmatigheid, heteronomie, onrecht, ziekte en waanzin.

De hedendaagse samenlevingen zijn vergeten dat zij in wezen kinderen zijn van het christendom, dat immers de mens centraal stelt en dat het universaliteitsbeginsel huldigt in de vorm van de intermenselijke gelijkheid, uitgedrukt in de zin dat alle mensen kinderen zijn van één en dezelfde god. Het gelijkheidsbeginsel werd dermate vanzelfsprekend dat men vergat hoe onzelfsprekend het in feite is eenmaal men het geloof terzijde schuift en men zich richt naar wat de natuur voorschrijft. Reeds met Nietzsche werd duidelijk hoe broos de waarden van gelijkwaardigheid en naastenliefde wel zijn en na de val van het Derde Rijk kon de wereld aanschouwen hoe makkelijk en hoe snel men zich overgeeft aan een heel andere, onmenselijke en afschuwelijke logica. Nu de 'laatste getuigen' van de Shoah ons verlaten hebben, wordt het steeds moeilijker om aan te tonen dat er geen heil is in maatschappijvormen welke het validisme prijzen en reeds vandaag dreigen nieuwe vormen van de holocaust, de muur, de uitsluiting, het racisme en de waanzin.⁶⁶

66 Tekst d.d. 19 februari 2017.

Vergane glorie, eigenliefde en oorlog

“Making America great again”. De straks meest gescandeerde slogan aller tijden is uiteraard het bedrog waar degenen om vragen die zich niet kunnen neerleggen bij vergane glories. Zij gelijken op oudjes die zich opdirken, niet om erbij te kunnen blijven horen maar om de jeugd naar de kroon te steken, terwijl alles aan hen de ouderdom verraadt en het groteske van hun verzuchtingen: niet dat ze oud zijn, is lachwekkend, maar wel het aperte gebrek aan de levenswijsheden die van hen toch verwacht mag worden, het onvermogen om zichzelf te zijn en te berusten in een lot dat voor allen en voor alles eender is: *panta rei*, alles gaat voorbij, er is een opgang en een ondergang, de tijd van toen keert nimmer weder, niets herhaalt zich, alles vergaat, *sic transit gloria mundi*. De Duitse filosoof Arthur Schopenhauer spotte niet geheel onterecht met de hardnekkigheid waarmee wij in onze oude dag nog datgene nastreven waarvan wij zelfs in onze jeugd niet konden dromen.

Een gebrek aan realiteitszin heet ook wel waanzin en het is inderdaad de waanzin die zich ma-

nifesteert wanneer bij staatslieden de intelligentie blijkt te ontbreken om zich aan te passen aan nieuwe situaties, aan een nieuwe wereld, een wereld waarin plotseling andere regels zijn gaan gelden dan deze die men ooit zelf uitvond en oplegde aan anderen — anderen die men met de eigen wetten kon overheersen, verdrukken en uitmelken.

Uiteraard is niet alleen een gebrek aan intelligentie in het geding want naast de verarmde geestkracht die een natie in het onvermogen plaatst om te erkennen dat ze zichzelf heeft overleefd, is er ook nog de futloosheid, de stuurloosheid en het volslagen gebrek aan visie, omdat het oude nu helemaal niet meer van tel is. Er zijn immers nieuwe krachten opgedoken, ze hebben de oude machten aangevallen in de rug, precies zoals zijzelf dat ooit deden met wie ze aan zich onderworpen in lang vervlogen oorlogen, alsof het van hen was dat ze het leerden. Het nieuwe paradigma kan door de vertegenwoordigers van de oude wetten niet langer worden begrepen, de vaardigheden ontbreken, de oude garde is te bekrompen voor de nieuwgeboren geest, de vingers te stram om de jonge muziek te kunnen vertolken: het gebrek aan geestkracht kadert in een algehele krachteloosheid.

Het Heilig Roomse Rijk van de Duitse Natie heeft 844 jaar stand gehouden — van 962 tot 1806; het Duitse Keizerrijk of het Tweede Rijk van 1871 tot 1918 — amper 47 jaar; het Derde Rijk of nazi-Duitsland van 1933 tot 1945 — 12 jaar: de nostalgie naar de vergane glorie van het Eerste Rijk mondde uit in een van de grootste slachtingen aller tijden. Maar vooraleer dit geschiedde, moordde Hitler in 1934 in de zogenaamde *Röhm-Putsch* of de *Nacht der langen Messer* zijn tegenstanders binnen zijn eigen regering uit, zijnde de top van de *Sturmabteilung*. Men zegt dat hij hen niet kon vergeven dat zij hem het rijkskanselierschap niet gunden — Adolf Hitler was een narcist in hart en nieren, net zoals Donald Trump.

Donald Trump mag dan al een narcist zijn — hij blijkt daarmee representatief voor de rest van de bevolking. Volgens recent onderzoek immers is in het huidige tijdperk sprake van een epidemie van het narcisme.⁶⁷ Geld, succes, roem en uiterlijk vertoon hebben de plaats ingenomen van alle andere waarden; we hebben het ware, het goede en het schone ingeruild voor de nep. Narcisme kan onschuldig lijken, maar het is een

67 <http://www.today.com/popculture/me-me-me-americas-narcissism-epidemic-2D80555351#.UFeoVBiHdIt>

door de geschiedenis herhaaldelijk gestaafd en een bekend gegeven in de psychiatrie dat narcisme de voorbode is van agressie.⁶⁸

68 Tekst d.d. 20 februari 2017.

Terug van weggeweest: de ziel en de hel

Onze ziel is datgene wat ons de toegang verschaft tot de waarheid. Tot dit besluit komt men ontegenzeggelijk van zodra men getuige wordt van gebeurtenissen waarbij mensen kennelijk terechtgekomen zijn in situaties die hen *verhindere*ren om de waarheid te spreken. Het kunnen spreken van de waarheid is niet vanzelfsprekend omdat de waarheid er pas is als zij gesproken wordt — per definitie door de mond van personen. Wie de waarheid verzwijgt of moet verzwijgen, voelt zich een beetje doden én sterven, hij voelt hoe hij monddood maakt wie geen schuld dragen.

Om het bij de actualiteit te houden en meer bepaald bij de graaicultuur, kan men zich indenken dat bepaalde opportunisten grote sommen geld aanvaard hebben — uiteraard niet zomaar gratis maar in ruil voor toekomstige, nog te specificeren wederdiensten. Zo bijvoorbeeld besluiten sommigen uit het feit dat onze kamervoorzitter gezegd heeft dat hij zijn advies aan Telenet ook gratis zou hebben gegeven, dat hij inderdaad

geld ontvangen heeft van deze maatschappij. Echter, daags na die verklaring, beweert dezelfde man dat hij helemaal niets ontving. Allerlei vragen rijzen: heeft hij zijn rekeningen dan niet nagekeken? Heeft hij geen factuur gemaakt en werd hij betaald met contanten uit een zwarte kas? Werd hij vergoed in natura?

Er wordt op gewezen dat de man in kwestie een logebroeder is en men herinnert zich uit een interview met Stijn Meuris hoe hij op een dag de gouverneur op bezoek kreeg met de uitnodiging om tot de loge toe te treden – met als lokaas de belofte dat men daar in geval van nood altijd wel wat kan regelen. Gaat het immers niet om een organisatie van kapitaalkrachtigen en machthebbers die ook geen enkel ander concreet ideaal nastreven dan geld en macht? En zweren zij niet samen de dure eed om elkaar door dik en door dun en met alle middelen de hand boven het hoofd te zullen houden? Welnu, zo zeggen sommigen: wordt het mysterie niet opgelost als men veronderstelt dat de kamervoorzitter inderdaad geld op zijn rekening gestort kreeg terwijl in het uur van de nood hocus-pocus alle bewijzen vernietigd werden? Onmogelijk, zegt u, maar ongetwijfeld zijn het allemaal broeders: de bazen van de betrokken distributiemaatschappij en de CEO van de betrokken bank. Zeer zeker zullen ook

alle betrokken agenten zwijgen omdat zij anders de afscheidspremie mislopen welke zij ontvangen als ze met pensioen gaan: dit zwijggeld voor filiaalhouders van banken bedraagt makkelijk een paar honderdduizend euro, zo gaan de geruchten.

Ze kunnen het niet hard maken en daarom mogen ze het ook niet hardop zeggen, maar deze kwatongen suggereren in feite dat alle schuldbewijzen – de bewijsstukken voor geldtransacties aan de kamervoorzitter — door de broeders vernietigd werden. Zodat de kamervoorzitter nu ook kan verklaren dat hij helemaal niets ontvangen heeft en meer zelfs: dat hij daar de eerste en enige eerlijke man in jaren is. Edoch, op de vraag waarom de loge dan zo'n enorme risico's neemt, kan een antwoord pas hout snijden als het aanneemt dat de politieke partij in het geding, zélf een constructie van de loge is: als zij besmet wordt, is het afgelopen met haar politieke macht.

Gesteld dat het allemaal gelopen is zoals door deze kwatongen werd verondersteld, dan betekent zulks dat de loge aan een kamervoorzitter in nauwe schoentjes een cadeau gegeven heeft die zelfs een god hem niet kon schenken: de macht om ongezien en ongestraft de leugen op de waarheid te doen zegevieren.

De betrokkene liegt dan in het volle besef dat hij liegt en tevens in het volle besef dat niemand hem op die leugen kan betrappen. Behalve hijzelf, zijn samenzweerders en God, uiteraard, maar sinds de satan Onze-Lieve-Heer meenam naar een hoge berg en Hem daar beloofde dat Hij mits een knieval alles mocht hebben wat Hij van daaruit kon overschouwen, weet iedereen dat de wereld van de duivel is. Christus immers sprak de duivel niet tegen, zoals Mattheüs getuigt: Hij herinnerde er slechts aan dat er geschreven staat dat gij de Heer uw God niet zult verzoeken. De leugenaar verzaakt aldus aan de waarheid in ruil voor geld en macht en hij doet dat omdat hij dat ook ongestraft kan doen. Of dat zou hij althans graag geloven.

De waarheid kennen is één zaak, de waarheid kunnen of willen spreken, een andere. Het kennen van de waarheid voltrekt zich in ons binnenste, in onze ziel, en omdat wij daar oog in oog staan met de waarheid, kunnen en moeten wij die daar ook kennen. Maar door de waarheid te *spreken*, brengt men ze ook naar buiten in de wereld, men openbaart ze, men ontsluit ze, men brengt waarheid aan het licht, men brengt de wereld een beetje meer in overeenstemming met wat waar is, het is een beetje God-met-ons, waardoor het leven levendiger wordt, waarachtig-

ger, minder schimmig en daardoor in feite ook een beetje onsterfelijker. Liegt men daarentegen, dan miskent men de waarheid terwijl men die nochtans kent in zijn ziel en aldus verknoeit men in feite de echtheid van zijn wereld: die wordt schimmiger, doodser en onbetrouwbaarder.

Hoe fataal de toestand is waarbij men uit onrecht munt slaat, wordt pas goed duidelijk op het ogenblik dat de duivel de ziel van de zondaar ook effectief komt halen en dat gebeurt helemaal niet zoals bij Faustus aan de drempel van onze fysieke dood: het gebeurt van zodra wij liegen en het wordt bestraft met de dood van de ziel van zodra wij tot de vaststelling komen dat wij niet meer in staat zijn om de waarheid te spreken.

In het veronderstelde geval van een kamervoorzitter die zich dankzij wereldse samenzweerdere denkt te kunnen veroorloven om ongestraft boven de waarheid te gaan staan, zal het vroeg of laat ook gebeuren dat de samenzweerdere op een welbepaald ogenblik om een wederdienst komen verzoeken, wat hij dan uiteraard niet meer kan weigeren. De betekenis van die wederdienst bestaat er vanzelfsprekend in dat de bevoordeelde de verloochening van de waarheid nu ook zelf bevestigt door op zijn beurt schuld op de schouder van onschuldigen te leggen. Er is immers

geen buit zonder een bestolene en een dief. Het kwaad in de wereld is een feit, het wordt gesticht en de schuld is even werkelijk als het kwaad zelf. De schuld eist een schuldenaar die moet worden gestraft en alleen een valse getuigenis — een leugen die de schuld in de schoenen van onschuldigen schuift — kan de schuldigen die samenzweren, behoeden voor straf. Onze gevangnissen puilen uit van onschuldigen en zij zorgen ervoor dat de misdadigers in wiens plaats zij veroordeeld werden, geen vervolging meer hoeven te vrezen. Gelijk hebben is een zaak, gelijk krijgen een heel andere.

Toch kan de misdadiger zijn straf niet ontlopen: het onverdiende voordeel van de opportunist moet op een dag door hemzelf worden betaald met het eigenhandig *uitvoeren* van een kwaad, wat tot effect heeft dat de betrokkene voortaan zijn misdaad onmogelijk nog kan ontkennen. Zijn straf bestaat erin dat hij de waarheid kent terwijl hij haar niet meer *kán* spreken en deze vaststelling is meteen de vaststelling van het verlies van zijn ziel. De betrokkene leeft fysiek verder maar dat baat hem niet omdat zijn ziel dood is en alleen hijzelf is zich hiervan ten volle bewust. Een grotere eenzaamheid is wellicht ondenkbaar en misschien is dat wel de hel.⁶⁹

⁶⁹ Tekst d.d. 22 februari 2017.

Persvrijheid!?!

De persvrijheid⁷⁰ is het fundamentele recht van elke mens om gevoelens en gedachten kenbaar te maken en niemand wiens naam en woonplaats in België bekend is, kan daarvoor worden vervolgd.

Het verbod op censuur werd vaak omzeild door de kranten voor jan met de pet onbetaalbaar te maken door de invoering van het dagbladzegel — dat werd in België in 1848 afgeschaft.

Censuur of persbreidel is het inperken van de persvrijheid, vooral door de staat zelf en vaak onder het mom van de bescherming van de burgers. De Amerikaanse president Thomas Jefferson zei daarover dat alleen leugens de steun van de regering nodig hebben: de waarheid overleeft wel op eigen kracht.⁷¹ Zeer toepasselijk op het

70 In België ingeschreven in de grondwet van 7-2- 1831.

71 *"It is error alone which needs the support of government. Truth can stand by itself."*

huiveringwekkende nieuws in de USA vandaag.^{72 73}

72 <http://money.cnn.com/2017/02/24/media/cnn-blocked-white-house-gaggle/index.html>

73 Tekst d.d. 25 februari 2017.

Verwijzingen: <https://nl.wikipedia.org/wiki/Persvrijheid>
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Dagbladzegel>

